

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 93

I Legislatura

Any 1982 (primer període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 39

Tercera i darrera reunió
tinguda el dia 11 de març de 1982

SUMARI

*Es reprèn la sessió, suspesa ahir, a tres quarts i quatre minuts d'onze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. President. El segon punt de l'ordre del dia és la **Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre l'educació dels infants fins a tres anys**. Per a un torn a favor, intervé la Diputada I. Sra. Mata, del G. Socialista (p. 2608), i, tot seguit, la Diputada I. Sra. Ferrer i Mallol, del G.p. de Convergència i Unió, per a un torn en contra (p. 2610). En nom dels Grups que no han participat en el debat, intervenen ara els Diputats I. Srs. Casanovas (p. 2612), pel G.p. d'Esquerra Republicana, i Planasdemunt (p. 2613), pel G.p. de Centristes i Calzada, pel G. p. del PSUC (p. 2613). Finalment, es posa a votació la susdita **proposició**, que és rebutjada per 46 vots a favor, 58 en contra i una abstenció (p. 2615).*

*El tercer punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre la creació de la Subdirecció General d'Acció Cívica**, que formula en nom del G. Socialista, el Diputat I. Sr. Martín i Toval (p. 2615). L'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència intervé, en nom del Consell Executiu (p. 2617), per respondre. Li replica el suara esmentat Diputat I. Sr. Martín i Toval (p. 2618) i, finalment, torna a intervenir l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 2618).*

*Es passa al quart punt de l'ordre del dia, que és la **Interpellació al Consell Executiu sobre la Resolució núm. 1, del 3 de desembre de 1981**, que formula el Diputat I. Sr. Ribó, en nom del G.p. del PSUC (p. 2619), i que respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 2620). Per a un torn de rèplica, intervé de nou el Diputat I. Sr. Ribó (p. 2620) i, finalment, l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 2621).*

*El cinquè punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos**, que, en nom del G. Socialista, formula el Diputat I. Sr. Ayguadé (p. 2622) i que respon l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2622). En el torn de rèplica intervé novament el suara esmentat Diputat I. Sr. Ayguadé (p. 2623) i, finalment, pren la paraula l'H. Sr. Conseller (p. 2623).*

*El sisè punt de l'ordre del dia és la **Interpellació al Consell Executiu sobre l'Avantprojecte de Llei de Transports de Mercaderies d'Àmbit estatal**, que, en nom del G. Socialista, formula el Diputat I. Sr. Martín i Toval (p. 2624) i que respon l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2625). Per a un torn de rèplica intervé de nou el susdit Diputat I. Sr. Martín i Toval (p.*

2627). Finalment, pren la paraula l'H. Sr. Conseller (p. 2628).

L'últim punt de l'ordre del dia són les **Preguntes amb resposta oral**, la primera de les quals, que formula el Diputat I. Sr. Planasdemunt, en nom del G.p. de Centristes (p. 2629), és adreçada **al Consell Executiu sobre la convocatòria de places de la Conselleria d'Ensenyament**. Per a respondre-la, intervé l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 2629), a qui replica el susdit I. Sr. Diputat Planasdemunt (p. 2630). Finalment, pren de nou la paraula l'H. Sr. Conseller (p. 2630).

La segona pregunta, que formula el Diputat I. Sr. Fornas, en nom del G.p. d'Esquerra Republicana, és també adreçada **al Consell Executiu sobre la construcció a la vila de Cardedeu d'una edificació destinada a mercat**. Per a respondre-la, pren la paraula l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2630), a qui replica el Diputat I. Sr. Fornas (p. 2631) i, finalment, torna a intervenir l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2631).

La pròxima pregunta **al Consell Executiu sobre què ha fet i pensa fer a fi que els drets dels impositors de la Caixa de Crèdit Mutual quedin salvaguardats**, és formulada pel Diputat I. Sr. Hortalà, en nom del G.p. d'Esquerra Republicana (p. 2631) i resposta per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 2631), al qual replica el Diputat I. Sr. Hortalà (p. 2632). Finalment, torna a intervenir l'H. Sr. Conseller (p. 2633).

S'aixeca la sessió quan manquen dos minuts per a un quart de tres del migdia.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts i quatre minuts d'onze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i el Lletat Sr. De Alfonso. Al banc del Govern seuen el M. H. Sr. President de la Generalitat i els H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre l'educació dels infants fins a tres anys

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem al segon punt de l'ordre del dia, Presa en consideració de la Proposició de Llei sobre l'educació dels infants fins a tres anys, presentada pel Grup Socialista. Segons les meves notícies, no hi ha cap escrit manifestant el criteri del Govern, i, per tant, no escau donar lectura d'un escrit que no existeix.

Podem passar, doncs, immediatament al debat, en el qual hi ha un torn a favor i un torn en contra de quinze minuts cada un. El Grup que ha presentat la Proposició té la paraula per al torn a favor. La Diputada senyora Marta Mata.

La Sra. MATA: Senyor President, senyors Diputats i senyores Diputades, el Grup Socialista posa ara a la consideració d'aquesta Cambra una Proposició de Llei sobre l'educació dels infants en els tres primers anys de vida.

El tema, el problema de l'educació dels infants més petits, té la seva història de canvi, que és un canvi conseqüent amb l'experimentat al nostre món, lentament primer i acceleradament als nostres dies, però sempre amb disfuncions, sovint molt dures per a algú, com és el cas dels nens més petits.

La societat rural, quan el salvava, oferia al nen petit un marc de vida on la natura, la casa i la família, el treball i la festa, la colla, el joc, la cançó, el conte constituïen una

unitat educativa de primer ordre. La societat industrial ha trencat aquesta unitat, ha separat i, encara, ha reduït la potència educativa de cada un dels elements. La natura és allunyada i espoliada, la família és podada i partida pel treball, el treball és manat i assalariat, la casa és empetitida per sota de la necessitat d'espai del nen, la població és engrandida per damunt de la necessitat de seguretat del nen, la comunicació és fortament agressiva, especialment per al nen.

És cert que els adults hem aconseguit molt de progrés en aquest canvi —el retrocés de la misèria, la millora de la salut, nous sistemes socials cap a la llibertat. És cert que la nova societat ofereix als nens, a partir d'una determinada edat, una institució pròpia, l'escola, amb les seves disfuncions internes en vies de solució. Però entre les moltes disfuncions generades pel canvi, els nens petits en suporten una de les més greus: no hi ha lloc físic ni moral per a ells en la nostra societat.

Els nens petits fan nosa, no se sap què fer amb ells, com ho estan mostrant les Jornades sobre l'infant maltractat, organitzades per Justícia i Pau i l'Escola Superior d'Assistents Socials de la Universitat de Barcelona aquests dies. Institucionalment, la nosa física ha pogut «solucionar-se», entre cometes, amb unes institucions anomenades guarderies, o «pàrkings», segons la moda o l'estatus social.

El poc coneixement de les necessitats del nen i la dificultat de satisfer-les de la família actual no han tingut solució generalitzada sinó puntual entre nosaltres: l'escola-bressol, de la qual la Proposició de Llei desplega l'estructura interna, el funcionament i la incardinació en la societat.

A Catalunya neixen cada any aproximadament 90 000 mil nens, dels quals ben bé el setanta-cinc per cent són fills d'assalariats, i d'entre ells una tercera part fills també d'assalariades, que treballen a la indústria, als serveis o a la construcció fora de casa. A Catalunya també el vuitanta per cent d'aquests nens neixen en poblacions més grans de 10 000 habitants, sense carrer ni col·leta. En resum, al voltant d'uns 200 000 mil nens petits de mesos, d'un o de dos anys no tenen un ambient favorable a la seva educació. Només se'n sap això. Els més

grandets, els de tres, quatre i cinc anys, comencen a trobar amb moltes dificultats lloc en el parvulari, que ja té la seva legislació, certament molt deficient, a nivell estatal i les competències traspasades. Però nosaltres aquí insistim en l'educació dels nens de mesos i d'un i dos anys. Per dues raons. Primera, per la manca de legislació. Segona, per la concepció del desenvolupament global del nen, que demana un tipus de tracte i d'institució mentre aprèn de moure's, de caminar, de mirar i d'escoltar, de menjar, de jugar, d'ajudar, de conviure, de parlar, una institució totalment atenta a la satisfacció i orientació d'unes necessitats ni tan sols formulables. Demana l'escola-bressol amb un ambient casolà i un tracte familiar que la majoria de cases i famílies no poden oferir avui dia. Una escola-bressol diferent del parvulari, que ja és una altra unitat de vida de nens garlaires, corredors, artistes, trapelles, cantaires, comedians, dels quals gairebé ens hauriem de defensar.

Les dues institucions —escola-bressol i parvulari— han de relacionar-se, poden combinar-se, però han d'ésser sempre dues unitats de vida diferents, l'una i l'altra adequades i abastables als nens en la seva etapa de maduració global. Se sap aproximadament quants nens van al parvulari de tres, quatre i cinc anys, però no hi ha dades fiables de quants d'aquests nens van a una guarderia de zero a sis anys, ni de quantes guarderies hi ha a Catalunya, però n'hi ha moltes. Extrapolant el resultat de l'estudi realitzat a la ciutat de Barcelona l'any 78 i el de les comarques gironines de l'any 81, podríem avançar que actualment hi ha més de 1 700 guarderies a Catalunya, que acullen més de 60 000 nens, encara que poc més de 30 000 són més petits de tres anys. Aquesta xifra mesquina i la poca fiabilitat del conjunt de dades són el primer índex de la magnitud del problema de l'educació dels nens més petits.

No hi ha tampoc dades fiables del tracte educatiu que aquests nens petits reben a casa o a la guarderia. Anuncis al carrer en un mateix cartell de «Guarderia, parking, maternal, EGB, graduado escolar, secretariado, mecanografía e inglés». Notícies esporàdiques i no tan esporàdiques de descurança, d'abandó, de maltractes, com els que es comentaven aquests dies en les Jornades esmentades. I cosa que és pitjor: l'evidència quotidiana del desconeixement, de la pèrdua de tantes possibilitats de creixement humà, de formació personal dels nens és l'índex de la complexitat i la profunditat del problema.

Finalment, només una trentena d'aquestes guarderies traspasades ja són gestionades per la Conselleria de Sanitat, i no arriben a dues-centes les gestionades o titulades pels municipis. La mesquinesa de la dedicació pública és el darrer índex del problema, sobretot si considerem la manca d'acció pública en l'ordenació del sector. La darrera disposició que regula l'obertura de guarderies data del 1969 i és signada pel Governador Civil Garicano Goñi. Avui encara, aquest mes passat, la Conselleria dóna permisos d'obertura en inferioritat de condicions i, en conjunt, és més fàcil obrir una guarderia que una botiga de llegums cuits, segons ens manifestà l'amo d'una d'aquestes botigues que la convertia en guarderia de nens, no sé si cuits o crus. (*Rialles.*)

La Proposició que presentem ara, en nom del Grup Socialista, busca l'endegament d'aquest panorama a través de l'acció pública, a favor d'una institució educativa com és l'escola-bressol. No ens la inventem. La Generalitat del 36 la definí ja, el treball de molts educadors i pares l'ha recuperat.

Quantes escoles-bressol hi ha a Catalunya? Si haguéssim de comptar com a tals aquelles que disposen dels mitjans adequats, diríem que amb prou feines n'hi ha dues dotzenes. Si considerem com a tals aquelles que malden contra tota dificultat per donar un bon tracte al nen, multiplicaríem la xifra per tres o per quatre. La seva veu angoixada s'ha fet sentir a través de documents i peticions, i és en resposta d'aquesta que el Grup Socialista ha presentat aquesta Proposició.

La Proposició pretén, en primer lloc, definir i deixar ben clara la prioritat educativa de tota institució dedicada al nen, i com més petit més educativa precisament, perquè tot és educació pel nen. Mai no s'ha de poder confondre, per exemple, la seva alimentació amb l'engreix d'animals en una granja. L'alimentació del nen ja és un acte educatiu que porta a l'àpat, una de les institucions de relació humana en què el nen s'ha d'educar. La Proposició pretén definir els elements i mecanismes d'aquest procés com una recuperació dels tradicionals i una integració amb els estudis de sanitat, de dietètica, d'evolució psicològica del nen i de metodologia pedagògica.

Pretén establir com aquesta educació no s'aconseguirà sense una adequada i superior formació del personal que té cura del nen, al mateix nivell de formació d'un bon mestre, la mateixa possibilitat de treballar en equip, una major exigència de col·laboració amb els pares. L'escola bressol apareix en la Proposició com el que és tota escola, no és alternativa a la família, sinó que col·labora unes hores del dia amb la família en l'educació del nen, oferint un espai, unes activitats, una seguretat, un afecte, uns companys, un seguiment, una orientació, tot plegat concebut amb el major rigor professional possible avui dia. L'escola bressol no és obligatòria, no pot ser-ho perquè en la seva tasca la col·laboració amb els pares és tan essencial que només funciona quan és volguda; en canvi, considerem obligació de l'Administració oferir el servei d'escola bressol, de tal manera que tota la població el pugui conèixer i el pugui assolir quan vulgui.

La tasca és gran i no és solament administrativa, sinó política, i per això presentem una Proposició de Llei al Parlament, amb les grans orientacions d'aquesta política i volem que s'aprovi cada any el pressupost d'un pla, d'un pla que estengui per tot el territori de Catalunya una xarxa cada any més espessa d'escoles bressol, i la tasca és d'alçada política però és també de delicadesa personal i per això proposem un paper important de gestió a l'Administració local, més coneixedora i més acostada a cada situació, i més possible garantia de la participació directa dels implicats. Sabem també que caldran molts recursos i per això no proposem encara la gratuïtat que desitjaríem, sinó l'esforç de tots fins a aconseguir la xarxa, però, principalment, l'esforç de l'Administració en la dedicació de recursos i més esforç encara per a establir uns criteris diferents de l'aplicació mecànica dels criteris econòmics tradicionals, nous criteris d'actiu i de passiu, d'inversió i de rendibilitat en educació, segons el patró or del valor de la persona humana, de tota persona humana, de cada persona humana que comença a formar-se en l'educació, «bell punt neix l'infant», com deia el text del 36 i recull el nostre.

Aquest text fa tant de temps, gairebé un any i mig, que va ésser presentat a aquesta Cambra, que ja coneixem de paraula i per escrit moltes de les objeccions que se li faran. Hem mirat de respondre-les i de mostrar com ja s'han tingut en compte.

Responsabilitat de la família? Sí, i molt millor exercida en col·laboració amb l'escola bressol. Obligatorietat de l'escola bressol? No, respecte als pares o als nens, però sí respecte a una Administració pública digna de tal nom, responsable d'oferir a tots els nens allò que els cal per a esdevenir ciutadans de primer i únic ordre en una moderna societat democràtica. Incompetència per a ordenar el sector? Aquest mateix Parlament ha proclamat els drets de l'infant, suposem que per a satisfer-los, només si políticament es vol continuar la manca de política, la manca de resposta al problema, caldrà admetre que som realment incompetents, uns incompetents. Prioritat del caràcter assistencial de les institucions per a nens petits? Prioritat de l'oferta d'escola bressol, educativa, per damunt de tot, a aquells nens i famílies que menys possibilitats educatives tenen i que no són pas únicament els tradicionalment necessitats d'assistència social. Prioritat de caràcter sanitari? Ja fa molts anys que la nova pedagogia valora com a bàsic per a l'educació una bona salut, el domini del propi cos, l'equilibri físic i psíquic, però aconseguir-ho per al nen és educació, el començament de tota l'educació. Dificultats de pressupost davant l'elevat cost d'aquest nivell educatiu? Depèn de si el punt de referència és el patró or/lingot o el patró or de la persona, ja ho hem dit. No cal una llei, n'hi ha prou amb disposicions menors? Abans d'ahir —quina casualitat— la ràdio deia que el Consell Executiu havia aprovat un decret sobre el tema. ¿Vol dir això que l'educació dels nens petits té menys importància que la conservació de la zona volcànica d'Olot, que fa unes setmanes vam aprovar per llei? Jo no pretenc imposar a les seves senyories la meua convicció personal que els nens petits són més importants que el Parlament, el President i el Consell Executiu plegats, la llei dels quals acabàvem de votar. Però més importants que els volcans, encara que siguin tan bonics com ens els descrivia el nostre company Daniel Terradellas, sí que ho són.

¿Una llei, no un decret, vol dir això —un decret— vol dir que es nega al Parlament la discussió de política educativa, vol dir això que la concepció de llibertat d'ensenyament que tenen els nostres governs i partits de dreta és una concepció que s'imposa per decret com en els millors temps del franquisme? No els agrada aquesta llei tal com és, o no els agrada perquè la presentem els socialistes? Certament el nostre Grup la prepararà amb la il·lusió de donar resposta a tant de treball, a tanta lluita, a tanta menys vàlua del nen, una resposta que té una tradició socialista —la de Robert Owen— i que és en tot programa socialista, en atenció a tot el que té de defensa dels drets de l'infant enfront de la selectivitat primera, de defensa dels drets de la dona també. Però amb més il·lusió vam veure que entrava en aquesta Cambra com un document de ponència unitària que faria una proposició unitària, en la qual es perdia el nostre nom. Vostès saben, o ho poden suposar, en quantes i quines peripècies i dilacions va paralitzar-se i dissoldre aquella ponència i així va ser, com a desgrat seu, el nostre Grup ha recuperat el text i el va haver de presentar i de representar encara fins arribar avui a aquesta votació de presa en consideració, no d'aprovació.

Senyores i senyors Diputats, nosaltres podem discrepar en matisos o en concepcions, les més profundes, respecte a l'educació del nen més petit, però hi ha tot un conjunt d'actuacions i mecanismes parlamentaris —les esmenes, la Ponència, la Co-

missió— per a resoldre les diferències i construir una llei de tots, com vam acordar que serien les lleis d'educació.

Sigui com sigui, el nostre Parlament, per pròpia estimació, no pot quedar endarrera d'una realitat, no pot ser retrògrads respecte a les modernes concepcions, situacions i institucions educatives, no pot ignorar tant de treball, tanta lluita, tantes il·lusions i tantes esperances. No pot ignorar la tradició política educativa de la Mancomunitat i la Generalitat en favor dels més petits, la difícil represa de la postguerra, l'escola de jardineres del CICEF, la gran il·lusió de'n Ramon Fuster i Rabés, les escoles bressol creades com a tals des de la primera, la llar d'infants d'Horta ara fa quinze anys, fins a totes les que hi ha ara; el treball de la mateixa formació professional des de l'Escola d'Estiu de Rosa Sensat l'any 68, i des de l'Escola Normal de Sant Cugat l'any 73; el moviment de guarderies de Catalunya des del 74 i a sota de tot això, els nens. No pot continuar essent igual néixer a Catalunya ara que haver-hi nascut els anys 40, 50 o 60. No podem continuar davant la terrible resposta que el qui no pugui pagar-s'ho, que s'apanyi.

És per això que el nostre Grup demana la presa en consideració de la Proposició de Llei sobre l'educació dels infants fins a tres anys.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Algun Diputat desitja fer un torn en contra?

El Sr. CAMPS I ROVIRA (*de l'escó estant*): La Diputada Helena Ferrer.

El Sr. PRESIDENT: La Diputada senyora Helena Ferrer, del Grup de Convergència i Unió:

La Sra. FERRER I MALLOL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el procés seguit per la Proposició de Llei sobre l'educació dels infants fins a tres anys, de la qual avui debatem la presa en consideració ha estat llarg.

En efecte, des de la seva primera presentació, el 25 de novembre de 1980 fins ara, han passat quinze mesos i mig. Tot primer, la Mesa del Parlament va acordar, el 2 de desembre de 1980, de sol·licitar a la Comissió de Política Cultural la constitució d'una ponència per a tractar d'elaborar una Proposició de Llei sobre l'educació dels infants fins a tres anys, i li va enviar la Proposició de Llei del Grup Socialista sobre el tema perquè pogués servir de document de treball. El dia que s'havia de constituir la Ponència, 18 de març de 1981, el nostre Grup parlamentari va demanar que s'elevés a la Mesa del Parlament una petició de reconsideració de l'acord pres el 2 de desembre de 1980 perquè no creïem que fos aquesta una de les matèries de desenvolupament bàsic a què es refereix l'article 108 del Reglament, així com tampoc que fos competència de la Comissió de Política Cultural, ja que per a nosaltres es tractava d'una qüestió de serveis socials de sanitat, amb connexions amb treball i ensenyament. Aquell dia la Comissió de Política Cultural va decidir per assentiment de no procedir a la constitució de la Ponència i esperar que la Mesa del Parlament es pronunciés sobre la reconsideració demanada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió.

La Mesa del Parlament va acordar, el 22 d'abril, que s'havia de seguir el tràmit de constituir la Ponència, sens perjudici que aquesta Ponència pogués estimar en el Dictamen que elevés a la Comissió que la tramitació de la Proposició de Llei sobre l'e-

ducació dels infants fins a tres anys no s'havia de seguir.

La Ponència es va constituir el dia 7 de maig de 1981, i es va reunir per primera vegada el 4 de setembre del mateix any. En aquesta primera reunió, després d'exposar cada ponent la posició del seu Grup sobre la qüestió, es va acordar demanar primer el parer dels Consellers de sanitat i ensenyament i prendre després un acord definitiu. Davant la resposta conjunta dels dos Consellers, la Ponència en la reunió del 18 de novembre va acceptar unànimement que es tractava d'una qüestió conjunta de Sanitat i Ensenyament i va acordar consultar la Mesa del Parlament si en aquest cas es podia aplicar l'article 108, i manifestar-li la conveniència que, en cas afirmatiu, la Ponència que hagués d'elaborar la Proposició de Llei fos conjunta de les Comissions de Política Cultural i Política Social o bé, en cas que el Reglament no ho permetés, que la Ponència ja constituïda fos ampliada amb un altre Diputat per cada Grup parlamentari, a fi que hi poguessin haver experts en tots dos aspectes. En cas que no es pogués aplicar l'article 108 del Reglament, el Grup Socialista tornaria a presentar la seva Proposició de Llei a fi que seguís el tràmit normal.

El resultat d'aquesta consulta va ser que el Grup Socialista va tornar a presentar, el 25 de novembre, la seva Proposició de Llei, que va ésser publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament*, número 61, del 28 de desembre de 1981, i tramesa al Consell Executiu.

Finalment, com que el Consell Executiu no va donar conformitat a la tramitació perquè implicaria augment de crèdit, el Grup Socialista va tornar a presentar, el 2 de febrer de 1982, la Proposició de Llei amb les modificacions següents: s'hi afegia una nova Disposició Addicional —la cinquena— que especifica que, en tot allò que signifiqui increment de la despesa pública en relació amb el Pressupost de la Generalitat vigent, la llei començarà a tenir efectes l'1 de gener de 1983. D'altra banda, se suprimien les Disposicions Transitòries Quarta i Cinquena, i la Disposició Final.

Un cop fet aquest breu repàs del procés seguit, passem ara a estudiar el contingut de les propostes que ens fa aquesta Proposició de Llei presentada pel Grup Socialista.

Aquesta Proposició de Llei propugna l'establiment progressiu d'una xarxa de centres, que anomena escoles bressol, on haurien de poder anar totes les criatures, des del seu naixement fins a tres anys durant unes hores al dia, a fi de contribuir a la seva educació, ja que, segons diu l'Exposició de Motius, «l'atenció i el tracte educatiu que requereixen els infants en els tres primers anys de vida justifiquen una institució amb un ambient i una organització del treball específics». És a dir, la proposta socialista parteix de la base de considerar que la família no està capacitada, en general, per a educar convenientment l'infant sense l'ajuda d'aquests centres especialitzats. Tots sabem la importància que tenen aquests primers anys de vida en el correcte desenvolupament psicobiològic de l'infant i que són condicions bàsiques indispensables per a garantir-ho la forta relació afectiva amb la persona que en té cura, la seguretat i l'estabilitat, a més, naturalment, de la deguda atenció higiènico-sanitària.

Per aquest motiu nosaltres considerem que on està millor l'infant des del seu naixement fins als tres anys és a casa, amb l'educació i estimulació dels pares i familiars (*remor de veus*) perquè, d'entrada ja hi ha assegurades les necessitats bàsiques

de l'infant: afecte, seguretat i estabilitat. Aquesta funció educadora dels pares i familiars no és substituïble per la que pugui assumir una institució com les escoles bressol, de les quals s'ocupa la Proposició de Llei.

Creiem també que passar unes hores cada dia des del seu naixement fora de casa en un centre on unes altres persones s'ocupin de la seva educació suposa un desarrelament que no pot ser, en cap manera, beneficiós per a l'infant, sinó tot el contrari. Aquesta, per a nosaltres, no ha d'ésser la situació normal, sinó una situació transitòria o excepcional.

Ara bé, si el marc familiar no pot garantir uns mínims de dedicació i d'atenció a la salut i a l'educació, serà recomanable que l'infant sigui assistit a casa per una persona de fora, o bé que passi unes hores en una institució assistencial que sempre haurà de tenir presents els imprescindibles factors educatius i sanitaris per tal que no es vegi privat de la necessària estimulació i compensi, en part —del tot és impossible—, el que la llar no li pot oferir.

De tota manera, caldria fer possible la dedicació dels pares i familiars a l'atenció dels nens, molt especialment quan són tan petits. Cal, doncs, entendre, l'assistència institucionalitzada als infants fins a tres anys com una acció complementària o suplementària a la que es desenvolupa en el marc familiar, que és l'únic que pot garantir la necessària seguretat afectiva. Aquesta acció complementària és necessària en determinats casos i circumstàncies. Tenint en compte la importància que tenen l'educació del nen en la primera infància, el seu creixement i el seu desenvolupament neuropsicològic i afectiu, és necessària una normativa que assegurï que els centres que acullen nens fins a tres anys tenen les condicions mínimes adequades, i que llur personal els podrà dispensar l'atenció que necessiten.

Un cop rebuts els traspassos de serveis en matèria de Sanitat, Assistència i Serveis Socials, el Consell Executiu ha presentat el Projecte de Llei d'Administració Institucional de la Sanitat, Assistència i Serveis Socials de Catalunya, al qual seguiran projectes de llei específics sobre cadascuna de les tres matèries.

Donada, però, la urgència de la normativa que assegurï el bon funcionament dels centres que acullen nens des del seu naixement, el Consell Executiu ha considerat preferible fer ja ara un Decret sense esperar a presentar el Projecte de Llei sobre Serveis Socials.

Voldria comentar ara alguns aspectes concrets de la Proposició de Llei que ens ocupa. Les úniques mencions que s'hi fan sobre els aspectes socials i sanitaris de les escoles-bressol són en els articles 8 i 12. En l'article 8, s'inclou, entre les tasques i funcions de l'escola bressol, la relació amb els Serveis de Sanitat i d'Assistència Social pròxims.

En l'article 12 es mencionen en dos apartats —b) i d)—, que diuen: «b): El municipi rebrà les peticions d'obertura d'escola-bressol, raonades pedagògicament i socialment, i les informarà, d'acord amb els Serveis d'Assistència Social i de Sanitat del municipi.»

L'apartat b) diu: «el municipi preveurà i regularà les relacions de totes les escoles-bressol amb els Serveis d'Assistència Social i Sanitària del municipi.»

En canvi, dedica uns quants articles al personal. Limitant-nos als que fan referència a la titulació, veiem que l'article 6 diu:

«1. El personal que té cura dels infants a l'escola-bressol serà professional de l'educació amb titulació de Magisteri.»

«2. Els qui hagin cursat l'especialitat de Puericultura en els plans experimentals de Formació Professional, podran també treballar com a educadors auxiliars i en serveis addicionals de l'escola-bressol, i seguiran el pla d'estudis que s'indiqui per a arribar tenir la titulació de Magisteri adequada.»

Nosaltres no creiem que la titulació de Magisteri sigui justament la titulació adequada per a tenir cura dels infants des del seu naixement fins a dos anys, sinó, en tot cas, entre dos i tres anys, si és especialista en preescolar. El que hi ha d'haver, forçosament, és personal amb estudis de Puericultura per a ocupar-se dels més petits. Que ni el mateix Grup proponent creu que la titulació de Magisteri sigui la més adequada avui dia, queda clarament de manifest en la Disposició Addicional Segona, que diu:

«Les escoles de formació de Magisteri inclouran, en el pla d'estudi de l'especialitat de preescolar, totes les matèries o temes que encara manquessin per a la formació del personal educatiu de la primera infància.» Quant al funcionament previst de les escoles-bressol pel que fa a horaris, l'article 4, apartat c), diu: «L'horari d'atenció educativa donada per l'escola-bressol als nens té un màxim de sis hores diàries. Només en atenció a circumstàncies especials, el nen romandrà més hores en l'escola-bressol i es crearà per a aquestes hores un servei addicional.» És evident que aquest horari no resol el problema dels pares i les mares que treballen fora de casa, i que aquest horari va lligat amb la pretensió que el personal sigui format per mestres, com a EGB, als quals no es pot demanar un horari superior al que tenen previst en aquest nivell.

Finalment, voldria fer notar l'augment de funcionaris públics que comporta aquesta Proposició de Llei, cosa que no s'adiu amb les declaracions que fan, tan sovint, contra l'augment de funcionaris els Diputats del Grup Socialista.

En efecte, si llegim seguits els articles 16, 17.2 i la Disposició Addicional Quarta, tenim: «Article 16: Les escoles-bressol dels éns públics o tutelades pels éns públics tindran la consideració de públiques.»

«Article 17.2: El personal de les escoles-bressol públiques tindrà la mateixa consideració que el personal dels centres públics d'Ensenyament General Bàsic.

»Disposició Addicional Quarta: Oportunament, el Parlament determinarà quan i com totes les escoles-bressol públiques formaran part del sistema educatiu públic de Catalunya, i tot el seu personal tindrà la mateixa consideració de personal docent públic.»

Com les senyores i els senyors Diputats poden observar, s'aconsegueix d'aquesta manera tan senzilla, que, per exemple, tots els mestres de les guarderies tutelades pel Patronat de Guarderies de l'Ajuntament de Barcelona passin a ser, en la pràctica, funcionaris públics, sense haver hagut de superar els mecanismes de control dels altres funcionaris per a accedir als llocs de treball.

Aquests últims articles que he comentat, juntament amb els que fan referència a titulació del personal i a horaris de l'escola-bressol, fan pensar que un dels propòsits en presentar aquesta Proposició de Llei era el de donar feina a una colla de mestres —cosa sempre lloable— i convertir-los en funcionaris per uns procediments molt poc rigorosos, amb els quals, evidentment,

no estem d'acord.

Exposades les raons de fons que tenim en contra d'aquesta Proposició de Llei, que no s'esvairien amb la modificació d'alguns articles per via d'esmenes, ja es comprèn que el nostre Grup parlamentari es veurà obligat a votar en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Els Grups parlamentaris que no han participat en els debats poden ara intervenir per a manifestar la seva opinió. Per ordre de major a menor, pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, després de la intervenció de la Diputada senyora Marta Mata, que amb tanta habilitat ha sabut tocar les fibres sensibles dels nostres cors, després del seu parlament, feliç en els mots i encertat en el to, se'm fa difícil de prendre la paraula per a fer-li cap tipus de rèplica.

Desgraciadament, jo no tinc la seva facilitat per a commoure'ls, ni amb el to ni amb l'expressió que ella sap posar-hi. Intentaré, doncs, solament, fer una exposició dels meus raonaments, explicant, per començar, en quins fonaments em baso.

Estem d'acord que la situació actual de molts i molts infants no és bona; ni la situació dels infants, ni la de molts pares i mares. M'estalviaré de descriure situacions; ja ho ha fet la senyora Diputada, i en una manera millor de com ho podria fer jo.

Estem d'acord que ens pertany a tots de trobar-hi solució; amb el que ja no estem d'acord és a creure que la solució passa per l'escola-bressol. Estem a favor del bressol, però del bressol a casa, no a favor d'una escola-bressol generalitzada. I no ho estem per simples raons científiques. No tots els psicòlegs —estava temptat de dir la majoria dels psicòlegs, però com que no ho puc demostrar, no ho diré—, pensen que l'infant es beneficia ni poc ni molt d'una escola-bressol. En alguns casos, ho accepten com a mal menor. Basen la seva oposició a aquests tipus de centres a dir que aquesta pràctica trenca el delicat nexa que uneix el binomi mare-fill, o, millor, fill-mare, a favor de la perduració. Durant un mínim de dos anys, de la íntima relació entre el fill i la mare, ens presenten el desenvolupament psicològic de l'infant: la interrelació infant-mare comença ja en el si matern, durant la gestació, i és a través de la mare que, més tard, a poc a poc, el nen anirà descobrint el món que l'envolta, i, a continuació, l'existència dels altres, inicialment representada pel pare.

És perillós, per tant, diuen, interferir aquest procés; forçar-lo o trencar-lo pot crear conflictes en el psiquisme del menut, que més tard es poden traduir en greus desordres d'identitat o de caràcter. M'estalviaré d'explicar-los tot el que, segons els psicòlegs, significa per a l'infant la seva mare. Esmentaré només que aquesta relació mare-fill és considerada essencial durant els primers anys de vida perquè l'infant pugui desenvolupar una bona i equilibrada maduració psicoafectiva en relació amb els seus anhels de permanència i continuïtat, com més tard ho seran amb el pare els desigs de progrés i de dinamisme. La mare és l'element idoni per a conduir l'infant a través d'aquests primers anys de vida, del menut, durant els quals li caldrà, de forma insensible, passar de l'estadi «ell és al món»

—estadi conegut entre els entesos com la fase egocòsmica— a la fase egocèntrica, on la comprensió del medi canvia per a passar al concepte «el món és meu».

Tot aquest procés de desenvolupament va lligat a un entorn de realitat molt particular, una irrealitat fantasiosa de la vida, que és estímul imprescindible de l'infant per al seu desenvolupament en el joc, la fantasia, la fauna i l'entreteniment, actes que fan insubstituïble la presència constant i amatent de la seva mare.

Tot aquest ampli coneixement de les necessitats bàsiques de l'imprescindible acostament matern prop de l'infant durant els primers anys de vida ens fa creure que aquesta presència no pot ser substituïda per persones alienes al menut, que —suposant-los una vocació d'extrema dedicació i donació— no podrà mai arribar allà on arriba la mare, i, menys, havent-se de preocupar per diversos infants alhora.

És evident que, en casos extrems d'orfenesa o d'impediment greu per malaltia o qualsevol altra causa, aquesta suplència podrà considerar-se com un mal menor, però mai no podem admetre que això sigui una solució òptima.

Quina és, al nostre entendre, la solució? Doncs, simplement, que es prenguin les mesures necessàries perquè la mare pugui tenir cura responsable del seu fill durant aquests primers anys de vida. Primerament, fent cursos de com cal tractar el nadó a les futures mares; segonament, arbitrants les solucions necessàries —com, d'altra banda ja, es fa en certs països europeus— per evitar que la mare s'hagi d'allunyar del seu menut durant els primers anys de vida.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup dels Centristes, el Diputat senyor Planasdemunt.

El Sr. PLANASDEMUNT: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, després dels raonaments que han fet la senyora Diputada i el Diputat que han fet ús de la paraula respecte al tema que ens ocupa, són ja poques les coses que s'hi poden afegir. Honra la senyora Marta Mata i el Grup Socialista aquesta Proposició de Llei que han presentat per a l'educació dels infants fins a tres anys. És lògic i és lícit que el Grup Socialista, i la senyora Marta Mata en representació, presentin aquesta Proposició de Llei. A tots, a casa nostra, a Catalunya, ens preocupa moltíssim l'educació dels nostres infants, i he dit que és lògic i lícit que el Grup Socialista faci aquesta Proposició, perquè des de la seva òptica, des de la seva ideologia, és lògic que consideri que aquesta sigui la solució més lògica per a l'educació dels nostres infants; com també és lògic que, des d'una altra òptica i una altra perspectiva, els altres dos Diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula la vegin d'una manera diferenciada i entronquin l'infant amb el si de la família. Això, senyores i senyors Diputats, no té per què aixecar somriures ni remors en aquesta Cambra. La Cambra ha de ser respectuosa amb totes les opinions, com nosaltres les escoltem quan se'ns diuen coses que no ens agraden. El Diputat que els parla, i en representació del Grup de Centristes de Catalunya, està sobre la línia que creu que els primers anys, els primers temps de vida d'un infant s'han desenvolupar en el si de la família. Aquest equilibri —com s'ha referit ja aquí— que l'infant necessita en aquest temps per a després poder desenvolupar una personalitat, des de la meua concepció, i no discuteixo la que els altres puguin donar, és completament necessari perquè es pugui formar l'individu que afronti amb perspectives d'èxit el

futur d'un (*expressió inintel·ligible*).

Sabem que hi ha llacunes en l'educació dels nostres infants. Aquí s'han apuntat ja algunes solucions; el senyor Marçal Casanovas n'apuntava una que no ha fet somriure, que quasi ha fet riure a algun sector de la Cambra. No podria ser exactament la Proposició que ell ha dit la més vàlida, però sí que podria apuntar en aquesta direcció. La societat catalana, i la nostra Administració, des de la nostra òptica, han de preveure que en els primers anys de la seva vida, en els primers temps de la seva vida, els infants puguin restar al costat de la mare, i la societat hi ha de posar, a través de l'Administració, aquella ajuda que faci possible que això es pugui realitzar.

Estem d'acord també que a partir dels tres anys, quan l'infant ja ha anat agafant aquest contacte familiar, aquest vincle, aquest arrelament, aleshores és quan pot començar a anar a alguna guarderia, però és indispensable, també, que les persones docents tinguin una preparació especial. Fins avui, que jo sàpiga, i he procurat assegurar-me'n, del Magisteri no ha sortit gent especialitzada, persones especialitzades per a poder fer una tasca d'aquesta naturalesa. En altres nacions properes a la nostra, que es consideren més avançades que nosaltres en això, s'han fet enquestes i els resultats han estat que quan s'ha demanat a les mares què consideraven més idoni per a l'educació dels seus infants, les respostes d'un tant per cent molt elevat d'aquestes han estat que fins a dos anys i mig els fills havien de ser educats en el si de la família i no pas en una guarderia infantil, en un *kindergarden* o en una escola-bressol o com es vulgui dir.

És obvi que, després d'aquestes explicacions i de l'adhesió que he fet a moltes de les manifestacions que ja han fet abans, tant la senyora Diputada Helena Ferrer com el senyor Marçal Casanovas, el nostre Grup s'oposarà a la presa de posició i a la consideració d'aquesta Proposició no de Llei. No obstant sí que voldriem, des d'aquesta tribuna, deixar ben manifest que el nostre Grup veuria de molt bon grat que l'Administració s'ocupés en la mesura que fos possible, de solucionar el problema a aquests infants, i em remetré a nombres que ha dit la senyora Marta Mata. Ens ha dit que a Catalunya neixen aproximadament noranta mil infants cada any, un 75% són d'assalariats i un 25% són d'assalariades. Veurem que qui cuida els fills hem demanat que fossin les mares, que la quantia no és tan excessiva, i, aleshores, seria possible arbitrar alguna mesura a fi i efecte que aquests infants que són fills d'assalariades poguessin rebre una ajuda —i fixin-se que dic els infants—, una ajuda perquè poguessin restar al costat de la mare fins a aquell temps que els psicopedagogs consideren que és el més adequat perquè els infants ja vagin a l'escola, a l'escola de parvulari.

Senyores i senyors Diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup del Partit Socialista Unificat, té la paraula la senyora Teresa Eulàlia Calzada.

La Sra. CALZADA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, abans de començar la meua intervenció voldria fer dues qüestions prèvies. La primera, acabar la història que ens ha presentat, la història verídica, la Diputada senyora Helena Ferrer. És veritat, aquest tema es va iniciar a la Cambra el novembre del 1980, una història llarga, sobretot si la comparem amb el temps que fa que funciona aquest nostre Parlament. Però jo li voldria recordar, a la senyora Helena

Ferrer —si és que jo no estic equivocada—, que quan la Ponència va decidir signar un escrit per enviar a la Mesa d'aquest Parlament, segons les meves informacions, la representant del Grup de Convergència i Unió no va signar aquesta carta; per tant, vol dir que l'acord que s'havia pres en Ponència, per tots els Grups que hi érem presents —hi érem tots els d'aquesta Cambra—, no va poder continuar els seus tràmits per obstaculització, boicoteig —suposo que el Grup de Convergència i Unió sabrà perquè va fer això—, però no es va poder continuar aquest procés iniciat, que hi havia un acord previ, que hi havia un acord de tots els Grups. I això, evidentment, ens ha portat que el Grup que va tenir la iniciativa de tractar aquest tema en la Cambra, el Grup Socialista, que és qui va presentar aquesta Proposició de Llei el novembre de 1980, hagués hagut de presentar un altre cop aquesta Proposició de Llei, quan, en principi, tots els Grups estàvem d'acord que era un tema a tractar segons el procediment establert per l'article 108 d'aquest Reglament. Primera qüestió prèvia.

La segona qüestió, també prèvia, en la meua intervenció, és comentar la forma com estan portant aquest debat els Grups que diuen que votaran en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei. S'està camuflant i distorsionant el debat. Volem fer un debat ideològic? No crec que sigui el lloc millor aquesta Cambra, tots els Grups polítics, els partits, tenim llocs per a fer debats ideològics d'aquestes característiques que aquí es plantejaven. Però, a més a més, si entrem en el debat ideològic, que avui no hi podem entrar perquè tenim el temps reduït per a tractar una altra qüestió, una altra qüestió, jo els diria, senyores i senyors Diputats, que no es pot plantejar que hi ha uns grups defensors de la família i uns grups detractors de la família; ni la Proposició de Llei del Grup Socialista ho diu, ni cap dels Grups aquí presents no ho han tractat mai d'aquesta manera, ni dintre ni fora de la Cambra.

Primera qüestió: ningú no ha dit que s'han de treure els nens de la família. Tant el Grup Socialista com el nostre Grup creiem que l'actuació de la família, per als nens i amb els nens petits, és absolutament fonamental. Ara bé, de quina família i en quines condicions es troben aquestes famílies? D'això, no en volen parlar, d'això no en volen parlar. ¿I només hem de tractar d'aquells nens que no tenen pare o no tenen mare, o d'aquells nens que tenen problemes, no sé quins? ¿Només d'aquests nens ens hem de preocupar perquè la societat, en el seu conjunt, tingui cura del conjunt dels infants de Catalunya? Em sembla, senyores i senyors Diputats, que aquesta no és ni la forma, ni el mecanisme, ni el lloc per a tractar-ho. I, a més a més, la intervenció del senyor Marçal Casanovas jo crec que és interessant, però encara que és interessant s'ha equivocat de lloc per a plantejar-la. És interessant per a presentar-la en un seminari de psicologia infantil, i segurament que hi hauria els experts i els especialistes sobre el tema que el podrien rebatre sobre tot el que ha dit, i, segurament —i en això faig un procés d'intencions— la psicologia infantil que ha avançat en els últims temps, i molt, rebatria molts dels aspectes assenyalats pel senyor Marçal Casanovas.

De totes maneres, aquest no és el tema d'avui, no és el tema de discussió i, per tant, entrarem en el tema que ens ha portat aquí. En primer lloc, perquè nosaltres veiem que hi ha raons suficients perquè hi hagi una actuació legislativa des del Parlament sobre el tema dels infants, i dic dels infants perquè

llavors jo diré quina és la nostra proposta sobre aquesta actuació legislativa.

En primer lloc, cal legislar, i el Parlament té obligació de fer-ho per diverses raons. En primer lloc, perquè cal fer concreció del que estableixen els principis bàsics i universals dels infants, declaració que, a més a més, la Cambra va aprovar, i va aprovar-la jo diria unànimement. Per tant, tots hi estem d'acord i cal que això es concreti, aquests drets dels infants. En segon lloc, per mandat estatutari constitucional, tant pel que fa a les nostres competències, i que reconeix la Constitució, en drets dels infants, com pel que fa a les nostres competències que tenim en temes educatius. En tercer lloc, perquè hi ha un buit legislatiu, a nivell d'Estat —i això ho reconeix un mateix Govern central i això ho reconeix el mateix Ministeri d'Educació—, hi ha un buit legislatiu que nosaltres podríem cobrir bé. I, fins i tot, podríem ser pioners sobre quins són els criteris que el Parlament estableix sobre aquesta legislació per a aquests infants. Però a més a més d'aquest buit legislatiu, alguna de les normes que hi ha publicades pel mateix Ministeri, la mateixa Llei d'Educació de 1970, vigent en l'actualitat, en el seu article 13, estableix que l'educació dels infants, d'una forma sistemàtica, es pot fer a partir dels dos anys. Per tant, s'inclouen aquests dos anys dintre d'aquest període que el Grup Socialista planteja per a legislar. Però, a més a més, hi ha normes del Ministeri d'Educació i del Ministeri de Treball, les quals exigeixen que els centres que acullen els nens petits han de tenir una preocupació i una programació educativa i pedagògica, i això ja hi és, i això ho tenim, com a norma. Doncs bé, nosaltres creiem que el Parlament és obligat a millorar aquesta legislació i a introduir-hi els criteris més adequats. I, en cinquè lloc, hi ha una altra de les raons que nosaltres presentem aquí com a obligació del Parlament per a poder legislar —i en aquesta no m'allargaré, perquè l'ha explicada molt bé la Diputada Marta Mata—, i que és quina és la situació real que tenim en el nostre país i a Espanya sobre els aspectes que hi ha milers de nens que van a centres —no en podem dir, avui, educatius—, a centres. Quin tipus de centres? Doncs pisos, botigues, doncs... això. Per tant, aquesta situació real ens obliga, al Parlament, també, a regular aquestes situacions, situacions dolentíssimes per als infants. I, per tant, nosaltres estem obligats a millorar i a exigir un funcionament adequat, que vagi positivament per a l'educació dels infants.

Aquestes són algunes de les raons que nosaltres veiem perquè el Parlament està obligat a legislar. És evident que la senyora Helena Ferrer, en una part de la seva intervenció, l'ha utilitzada per a rebatre el que es planteja en la Proposició de Llei del Grup Socialista.

Senyora Helena Ferrer, el Parlament té un Reglament, i té un Reglament que permet que qualsevol iniciativa d'un Grup pugui ser modificada pels altres Grups. Tenim la possibilitat de les discussions, de la presentació d'esmenes, i en aquest Parlament tenim experiència que en moltes de les lleis que s'han aprovat en Plenari hi ha hagut canvis fonamentals des del primer contingut d'aquesta llei, o d'aquesta proposició de llei o d'aquest projecte de llei. I això ho hem dit, i han quedat absolutament modificats. També podria ser que en aquest cas quedés modificat. Perquè nosaltres, evidentment, tenim diferències amb el contingut de la Proposició de Llei. Jo en diria, en primer lloc, diferències, no dels aspectes concrets del con-

tingut, sinó perquè nosaltres creiem que cal que aquest Parlament legisli sobre primera infància, sobre primera infància en tots els seus àmbits d'actuació, sobre primera infància que afecta els aspectes sanitaris, els aspectes assistencials i els aspectes educatius. I això creiem que fins i tot en la discussió i en la presentació d'esmenes d'aquesta Proposició de Llei, això es podia haver canviat. No crec que el Grup Socialista hi hagués estat en contra. Tenim altres aspectes també que podien modificar aquesta Proposició de Llei, com són les qüestions, per exemple, referides a personal. En la mesura que nosaltres presentàvem, i volíem presentar, una Proposició de Llei per a la primera infància, volia dir un personal de caràcter interdisciplinari, etc., molts punts. Però em sembla que tampoc no és aquest el que debatem avui, sinó que tot això hauríem pogut presentar-ho si aquesta Proposició de Llei s'hagués considerat, i, pel que es veu, els que votarem que sí perdrem.

També hi ha un altre punt —i nosaltres, evidentment, votarem que sí a aquesta presa en consideració de la Proposició de Llei. Però jo, a més a més, voldria, senyores i senyors Diputats, ara que estic en l'ús de la paraula, fer una reflexió final preocupant. Preocupant perquè surt potser d'aquest aspecte concret que estem tractant aquí, però que ens afecta fonamentalment l'autonomia de Catalunya, i és que no hem legislat res sobre ensenyament, i, pel que es veu, no legislarem res sobre ensenyament, em pregunto. Potser se'ns podria dir que no es pren en consideració aquesta Proposició perquè hi ha altres temes prioritaris. Quins? Quan? On? No hi ha altres temes prioritaris, que sàpiga, perquè ni el Govern ni la Conselleria d'Ensenyament no ens han explicat mai quins són aquests temes prioritaris. Sí, en tenim dos exemples, dos exemples que, per cert, també valorem negativament. El primer és quan, en la investidura, el Molt Honorable President ens va fer un llistat de temes a tractar al Parlament com a iniciativa parlamentària del Consell Executiu. Ens va parlar de la llei d'educació, ens va parlar de la llei d'universitats —per cert, entre parèntesis, universitat: encara serveis no traspassats, no sé què deu fer la Comissió Mixta de Traspassos—, i ens va parlar d'una llei d'investigació. D'això fa dos anys. No en sabem res. No sé quan ho presentaran. El segon exemple que els voldria presentar és en la primera sessió informativa que tingué la Comissió de Política Cultural amb el Molt Honorable i Honorable Conseller d'Ensenyament. Dintre dels temes que es van tractar es va tractar el tema de la participació dels pares en l'organització i en el funcionament dels centres educatius. Les paraules del senyor Conseller van ser: «no, no, aquest és un tema que ha d'establir el Parlament». Aquest és un tema que ha d'establir el Parlament, però sobre el qual la Conselleria, el Govern, ja ha fet un decret. El Parlament, se l'ha exclòs.

Tercera qüestió que també voldria recordar, diguem-ne, com a experiències negatives, és que en una Proposició no de Llei aprovada en reunió de la Comissió de Política Cultural, aspecte aquest potser més secundari des del punt de vista procedimental, es va aprovar que la Conselleria ens aportaria tota la documentació necessària perquè el Parlament pogués intervenir en la qüestió de l'adjudicació de places. La Conselleria ens va enviar documentació, que està publicada en el *Butlletí*, però és una documentació que tots vostès, si se l'han llegit, veuran com amb aquella informació la Comissió de Política Cultural

no pot legislar sobre un tema tan fonamental per a l'ensenyament públic a Catalunya com és el de l'adjudicació i el de nomenament de mestres i de professorat a les escoles.

Per tant, jo acabaria aquí, dient que no sé si aquesta actuació del Govern en matèria d'ensenyament, o en concret de la Conselleria d'Ensenyament, podria considerar-la com una actuació d'incompetència —no voldria pas dir això—, però sí que aleshores els voldria dir que si la incompetència ara jo no l'analitzo —no ho sé, voldríem utilitzar un altre moment—, sí que els diria que el fet que el Parlament no intervingui en la qüestió de l'ensenyament és una forma de retallar, d'autorestringir les competències que té Catalunya en matèria d'ensenyament, i és una manera de no construir Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: La Cambra ha de pronunciar-se sobre si pren o no en consideració la Proposició.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin a favor de la presa en consideració, que es posin dempeus.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstinguin?

La presa en consideració de la Proposició de Llei ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 58 en contra i una abstenció.

Interpellació al Consell Executiu sobre la creació de la Subdirecció General d'Acció Cívica

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la creació de la Subdirecció General d'Acció Cívica, formulada pel Grup Socialista.

En nom del Grup Socialista, per a presentar la interpellació, té la paraula el Diputat senyor Eduardo Martín.

(Pausa.)

Senyores i senyors Diputats, el senyor Martín va a començar a fer ús de la paraula.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Gràcies, senyor President. Senyor President, senyories, aquesta interpellació que formula el Grup Socialista, i que jo des d'aquesta tribuna intentaré explicar al més breument possible, té el sentit de la preocupació, de la necessitat d'arribar a entendre, d'arribar a poder interpretar i assabentar-nos què és el que el Govern de la Generalitat, i molt particularment el President de la Generalitat, que surt moltes vegades en aquest Decret del 5 de gener del 82, citat com a artífex i dirigent o director fonamental de la suposada política de civisme d'aquesta Subdirecció General, saber en definitiva —i preocupació davant del que pugui significar aquesta Subdirecció i el seu abast de contingut polític—, saber —deia— què és el que el Govern de la Generalitat ens està dient als ciutadans de Catalunya i què diu als seus representants en aquesta Cambra sobre què es vol fer amb aquesta Subdirecció General. I això per què? Perquè en principi els dubtes, com a mínim els dubtes, els dubtes preocupants apareixen jo diria que a la superfície d'una primera lectura d'aquest Decret. Efectivament, aquest Decret comença per dir a la seva Exposició de Motius —Decret 1/82, del 5 de gener— «Les actituds individuals i collectives que se sintetitzen en el civisme han estat objecte en les darreres dècades d'un declivi important». Afirmació contundent. Afirmació contundent

que nosaltres, fins i tot, potser podríem acceptar, assumir, donar-li suport, també sostenir, si sabéssim què és el civisme des de la perspectiva de Convergència i Unió, què és el civisme des de la perspectiva del Govern de la Generalitat. Perquè continua dient: «Títol primer. Es crea la Subdirecció General d'Acció Cívica amb la finalitat de fomentar i reforçar l'esperit cívic entre els ciutadans de Catalunya i emprendre les accions adients a tal finalitat». Quines són les accions adients a tal finalitat? Finalitat que encara no tenim esbrinada, que no sabem quina és, perquè no sabem què és el civisme. Doncs bé, el que farà aquesta Subdirecció és la divulgació d'aquests valors que contribueixen a la formació d'una societat solidària, projecció d'actituds cíviques a través de campanyes, se suposa que propagandistes, publicitàries... Es creen dins d'aquesta Subdirecció General un servei de difusió i organització encarregat de l'elaboració i direcció de les campanyes de nou, de propaganda, de publicitat, i el seguiment i execució de les accions programades. Doncs bé, com a mínim sembla que d'aquí podria deduir-se que es crea un ens dins del marc del que és l'Administració pública de Catalunya encarregat de fer propaganda d'una forma d'entendre la societat, els seus valors fonamentals, el concepte de civisme. Hem debatut durant dia i mig, em sembla, una llei institucional clau de Catalunya, i s'ha plantejat que convé que aquestes accions institucionals ho siguin pel conjunt de forces polítiques. Ara tenim aquí un Decret que ja veurem què se'n diu que és això del civisme, però que podria segurament inscriure's, o voldria —ja se'n explicarà— en la línia institucional, i si és així no s'entén com el Govern de la Generalitat, que expressa un segment minoritari de la societat catalana, assumeix la tasca ingent de portar, defensar i fer que tothom pugui assumir valors que se suposen universals a la societat catalana.

Perquè, què és civisme? Jo, en un article escrit sobre aquest tema, deia fa molt poc que, d'entrada, no sembla que aquest primer Decret del 82 pugui imposar el nombre de fills ideal dels bons matrimonis catalans, malgrat que el debat que, segurament, he sentit abans ens podria fer pensar que potser sí, que en això del civisme es pensava en l'ideal de família. Ni tampoc no sembla que pugui prohibir l'ús de paraules malsonants. Jo deia en aquell article que això ja semblava que estava encarregat a una altra Conselleria, la de Cultura, em sembla. Tampoc, segurament, vetllar perquè les relacions comercials es facin sempre en català, com segons quin precepte inicial d'un projecte de llei de normalització lingüística deia. Què és civisme? Què és això del civisme, des de la concepció convergent unionista, o des de la concepció del Govern de la Generalitat? Quins són els valors —ens diu el Decret—, els valors fonamentals d'una societat solidària?

Se suposa que la societat democràtica en la qual som, se suposa que el país en el qual som té un marc de convivència solidària ciutadana expressat en un ordenament jurídic, el frontispici del qual és la Constitució i l'Estatut de Catalunya, i, per exemple, la Constitució diu en el seu article primer que els valors superiors de l'ordenament jurídic de la societat democràtica que volem són la llibertat, la justícia, la igualtat i el pluralisme polític. Llavors, això és, aquests són els valors fonamentals d'aquest civisme de què es parla? Si ho fossin és indubtable que ni la Constitució ni l'Estatut de Catalunya poden encomanar ni legitimar el Govern de la Generalitat de Catalu-

nya a fer pel seu compte civisme, a fer pel seu compte propaganda dels valors fonamentals de la societat, a fer pel seu compte propaganda dels que són els elements fonamentals de la convivència ciutadana. No ho fa, però és que no ho fa explícitament, perquè quan en algun moment, després que la Constitució parla, en aquell famós article 9, que correspon als poders públics de facilitar la participació ciutadana, etc., després de parlar de la llibertat ideològica perquè podria fregar això, la llibertat ideològica, segons quin concepte es tingués de civisme, podia, fins i tot, semblar que la Subdirecció General d'Acció Cívica vol ser una reencarnació de determinades secretaries de propaganda de temps que no volem reiterar en el moment present. Després —ho torno a dir— que la Constitució parla de totes aquestes llibertats, després de parlar de la llibertat de pensament, també en l'article 20, diu que: «la Llei regularà l'organització i el control parlamentari dels mitjans de comunicació social que depenguin de l'Estat o de qualsevol entitat pública i garantirà l'accés a aquests mitjans dels grups socials i polítics més significatius, etc.» És d'aquí que surt l'Estatut de Ràdio i Televisió.

I diran vostès: «I que té a veure això, aquest Decret, amb els mitjans de comunicació?» Ili té a veure; hi té a veure perquè l'article quart del Decret afirma que són funcions d'aquesta Subdirecció les de difusió i acció de propagandes programades. I la difusió i l'acció de propaganda programada és una forma d'expressió d'aquesta llibertat d'expressió i de pensament que quan depèn d'un òrgan o entitat pública es converteix en una acció de comunicació social dels ens públics que ha de tenir un control per totes les forces polítiques representades en l'arc parlamentari corresponent, article 20.3 de la Constitució. Però és que, fins i tot, el Decret ve a reafirmar això —sembla— quan en l'article vuitè diu que «per tal de poder fer millor la seva tasca es crearà una Comissió assessora d'acció cívica integrada per persones» —m'imagino que escollides pel President de la Generalitat— «vinculades al camp de la pedagogia i dels mitjans de comunicació»; perquè el que es vol fer és ensenyar civisme amb mitjans de propaganda o de comunicació social. ¿I això des del Govern i amb una Subdirecció General petita, creada al costat del President, molt al costat del President, sense que se n'assabenti el Parlament, al marge de la Constitució? Ho interrogo, i també pregunto: és que també la voluntat del Consell Executiu en muntar aquest esquema d'acció propagandística sobre un civisme —que, ho torno a dir, encara no sabem el que és— és transgredir, fins i tot, lleis del Parlament, d'aquest Parlament tan jove i tendre que ha fet tan poquetes lleis i, quan en fa una, el Decret del Consell Executiu la desconeix? Cert que era una llei que llavors, el 5 de gener del 82, era encara en el Tribunal Constitucional, però no recorreguda —que jo sàpiga— pel Govern de la Generalitat, i el 5 de gener ja aquesta Llei, la de Mesures Urgents de la Funció Pública, és vigent perquè el Tribunal Constitucional ens ha dit que no té res a dir sobre la seva constitucionalitat. L'article tercer del Decret afirma que, ateses les particulars circumstàncies d'aquesta acció propagandística, que no sabem el que volen fer, de l'actuació a desplegar per aquesta Subdirecció General, el seu responsable és considerat càrrec de confiança i serà designat lliurement pel President de la Generalitat. És a dir que, fins i tot, no solament no es vol el control parlamentari, sinó que el que es vol és el control unipersonal i

unidireccional d'una única persona de Catalunya, que serà qui dissenyarà, en definitiva, i que respondrà, en definitiva, d'aquesta acció propagandística de civisme. Però això és contrari, clarament contrari, directament contrari, a l'article segon de la nostra Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública.

Són tots aquests elements que fan que el nostre Grup, que van fer que el nostre Grup presenti aquesta interpellació, que esperi amb certa esperança però també sobretot amb molta inquietud les paraules de resposta que ens pugui adreçar el Consell Executiu, per tal de decidir quina serà la nostra actuació com a conseqüència, o després d'aquesta resposta del Consell Executiu. Entenem, d'entrada, que alguna qüestió s'ha de fer, tota vegada que dubtes i, fins i tot, més que dubtes, afirmacions clares d'illegalitat en el Decret, n'hi ha d'haver, dubtes de constitucionalitat, possiblement també.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, la creació de la Subdirecció d'Acció Cívica no té altres motius i propòsits que els que figuren en el text del Decret 1/1982, que són —com diu el seu preàmbul i el seu articulat, en el preàmbul com ha dit ja l'Il·lustre Diputat interpellant— les actituds individuals i col·lectives que se sintetitzen en el civisme han estat objecte en les darreres dècades d'un decliu important, la qual cosa fa necessari de prendre una acció permanent que, amb una preocupació pedagògica —no propagandística, pedagògica— i amb l'exigència d'accentuar la consolidació i desenvolupament d'aquests comportaments, n'estimuli el coneixement i en fomenti la pràctica, per tal de superar aquella circumstància negativa i renovar permanentment aquells valors que són bàsics en tota Comunitat. I en l'articulat, en l'article primer, amb la finalitat de fomentar i reforçar l'esperit cívic entre els ciutadans de Catalunya i en prendre les accions adients a tal finalitat. I en l'article segon la divulgació d'aquells valors que contribueixen a la formació d'una societat solidària, la projecció de les actituds cíviques a través de les campanyes o altres accions que subratllin el seu interès i contribueixin a la seva adopció, i el debat i l'intercanvi sobre els comportaments cívics per tal d'estimular el seu continuat perfeccionament.

I, encara més, podríem afegir, ja que el senyor il·lustre Diputat interpellant ha semblat tenir dubtes quant a la nostra concepció del civisme, podríem dir —perquè no trobem una font millor— que el diccionari Alcover-Moll diu que és «el zel pels interessos i les lleis de la pàtria». I nosaltres tenim, sens dubte, aquest mateix concepte del civisme.

Tots aquests motius i propòsits són, com podeu veure, ben concrets i clars. Amb això potser n'hi hauria prou per a contestar la interpellació, però jo no voldria que el Parlament i l'il·lustre Diputat interpellant ho poguessin prendre com una desantenció que no ampliés en tot el possible la informació sobre aquest tema.

Amb la descripció, sintètica però exacta, que hem extret del Decret que ens ocupa, queden fixades les característiques d'aquest nou organisme de la Generalitat per a un treball que jutgem tan necessari com esperat. Malauradament sembla que aquesta Exposició de Motius no ha estat suficientment aclarida

dora per a tothom, i ha estat formulada aquesta interpellació en la qual es demana el Consell Executiu quins són els motius i els propòsits de l'Executiu en decidir la creació de l'esmentada Subdirecció. És una mica sorprenent perquè ningú no pot ignorar la necessitat i la urgència d'aquesta acció, però ens agrada i agraïm que se'ns doni una bona ocasió per a subratllar les causes que la motiven.

D'entrada cal afirmar que, com a demòcrates, no podem ocultar l'esperança que envolta la creació d'aquest organisme, que esperem que contribuirà a cicatritzar les ferides causades al nostre poble, en ordre al civisme, pels quaranta anys de dictadura i, no ho oblidem, pels dos segles i mig de govern aliè, quasi ininterromputs. Perquè és cert que hem recuperat les llibertats democràtiques, però també ho és que cal un gran esforç d'informació sobre el que signifiquen, per tal que la participació sorgeixi de cada ciutadà i formi una societat més creadora i solidària. Per a una dictadura, sigui quina sigui la seva coloració, l'important és mantenir els ciutadans aïllats, indefensos i paralyzats; al contrari, per a una democràcia és indispensable i essencial, d'aconseguir que les llibertats tinguin una dimensió quotidiana i impulsin la participació en tots els ordres de la vida de la societat.

Doncs, bé, multiplicar la informació sobre les llibertats democràtiques, promoure'n la comprensió, estimular-ne l'aprofundiment, són accions del més alt valor per a tots els que formem part de Catalunya i desitgem superar la «llarga nit» i aconseguir que el civisme creixi en la nostra societat sòlidament i esdevingui la millor garantia de la democràcia. És ben segur que aquesta acció no serà fàcil ni ràpida, però és necessària, i cal emprendre-la amb l'esperança que a través d'una sèrie de campanyes informatives —no propagandístiques— millori substancialment.

En prendre aquesta decisió, el Consell Executiu no creu haver inventat res. Es mostra simplement atent a una necessitat i, d'altra banda, conseqüent amb tots els esforços que en èpoques anteriors van ésser iniciats en aquesta direcció, interromputs per les dictadures. Només cal recordar el pensament de les figures polítiques més sobresortints de Catalunya en aquest segle per adonar-se de com ha estat àmpliament compartida per tots, des de Prat de la Riba a Martí Julià, de Macià a Campalans, de Carrasco i Formiguera a Serra i Moret.

L'acció que generarà aquesta Subdirecció es realitzarà en cada campanya en coordinació amb els diferents Departaments de la Generalitat més directament afectats, i, com és lògic, amb el decidit propòsit d'estimular la participació de tota mena d'institucions privades i la col·laboració dels ciutadans en aquest esforç que il·lusionadament s'emprèn, convençuts que contribuirà a fer que la societat catalana esdevingui més lliure i més solidària.

Com a temes possibles d'aquesta acció cívica, en part ja apuntats i com a exemple de cap manera exhaustiu, podríem esmentar el coneixement del nostre país en tots els seus aspectes, el de les nostres institucions autonòmiques, el de què s'ha fet, es fa i ens falta fer —l'obra realitzada i l'obra a fer de la nostra antiga Mancomunitat de tan bona memòria— la neteja del país i el compte a no embrutar-lo, la contaminació, la defensa de la natura, la desocupació, l'educació i la convivència cíviques, la cultura i el temps lliure i tantes altres coses. En aquesta tasca, tan necessària després de quasi dues generacions

de deseducació cívica a causa de la perduració d'un règim totalitari i en la qual hauria de treballar tothom i a tot nivell, el Govern no podia deixar d'ésser-hi present, i la seva presència pot obtenir-se, no solament per una àmplia acció indirecta, sinó directament amb l'instrument que estem comentant. Ja hem dit que no creiem haver inventat res, en altres països d'organització i esperit democràtics n'hi ha de paral·lels. Per exemple, als Estats Units hi ha l'Institut d'Acció Cívica fundat l'any 1969, que promou l'acció civil dels ciutadans, organismes voluntaris i agències del Govern, dona ajut tècnic a les comunitats que demostren interès per a millorar la seva participació. A Anglaterra hi ha el Departament del Servei Civil dependent del Ministeri d'Estat, que procura la participació i col·laboració del ciutadà en els objectius del Govern britànic, dona ajut als moviments de voluntaris civils i posseeix una llarga tradició. A Irlanda, els Serveis Cívics i d'Amenitats és un organisme de consulta cívica sobre qüestions de medi ambient, disseny arquitectònic i urbanístic, etc., de participació del ciutadà en afers com la reducció de la violència, la neteja i conservació ambiental, i diversos projectes comunitaris, la creació d'ocupació a càrrec del pressupost públic, en especial entre la joventut, i informa els ciutadans sobre l'activitat del Govern. Existeixen, com a mínim, des del 1979. A Suècia hi ha organismes anomenats d'Administració local que juguen un paper equivalent a la Subdirecció General d'Acció Cívica. A Suïssa existeix un organisme civil del Govern federal, així com d'alguns Governos cantonals. I tenim notícia de l'existència d'organismes equivalents en països com Dinamarca, Holanda i França i, en general, arreu d'Europa.

Esmentem encara que la Mancomunitat de Catalunya havia iniciat l'establiment d'un òrgan anomenat Secretaria d'Educació General, que Prat de la Riba contemplava il·lusionadament, i que tenia uns objectius anàlegs als de la nostra acció cívica.

Espero que amb el que he exposat queda suficientment contestada la interpellació que ens ocupa.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martín desitja prendre la paraula per a rèplica? *(Pausa.)* El senyor Martín té la paraula.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Sí, Senyor President. Senyor Conseller, doncs, bé, vostè ens ha dit algunes coses. Per exemple, ens ha dit que aquesta Subdirecció General d'Acció Cívica es dedicarà fonamentalment —jo faig interpretació, no transcripció literal— a informar, fent pedagogia, de cap manera propaganda; és a dir, a predicar, sembla, sobre elements fonamentals de la vida democràtica del nostre país. Es tracta de recuperar-nos del trauma de quaranta anys de franquisme —em sembla que ha dit el senyor Conseller— i de prop de dos-cents anys de govern aliè amb intervals concrets.

Molt bé. I ha dit també: en aquesta tasca que judiquem que és fonamental, i que es fa en altres llocs del món, creiem que hi hauria de treballar tothom, i per descomptat que el Consell Executiu ha de treballar-hi directament. Nosaltres també creiem que hi ha de treballar tothom. Tothom, no el Consell Executiu només. Perquè no poden fer-ho, vostès pel seu compte, perquè ho impedeix la legalitat vigent, l'ordenament jurídic del nostre país, perquè no es pot fer propaganda democràtica en el pluralisme des d'un segment concret del ventall parlamentari i polític que és Convergència i Unió a Catalunya.

Perquè és en l'article 20 de la Constitució, perquè no es pot, de cap manera, incardinar un organisme que es diu que és d'informació i pedagògic, però de cap manera de propaganda. És que la propaganda no és informar? Ja sé que, segurament, qualsevol diccionari, i en qualsevol llengua, ens permetria trobar definicions diferents d'informació i de propaganda. Perquè, si el que vol el Consell Executiu és informar perquè els ciutadans assumeixin aquesta informació, estan fent propaganda, estan intentant convèncer-los del tema. I em sembla molt bé. Cal informar d'aquest civisme entès com a valors democràtics fonamentals tots els ciutadans de Catalunya, però no només el Consell Executiu. És una institució en la qual hi ha d'haver una participació parlamentària.

Però, a més, no m'ha contestat el senyor Conseller —segurament perquè no ho portava escrit, perquè no es parlava del tema en la interpellació escrita— al fet que hi ha una illegalitat manifesta en l'article tercer del Decret, que considera càrrec de confiança un Subdirector General, cosa que només es pot fer per llei, segons l'article segon de la Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública, afortunadament no destrossada en el recurs d'inconstitucionalitat. Com a conseqüència, no és bo, jo diria, que el Decret del 5 de gener —regal de Reis, obsequi de Reis—, a més, a més, vulneri una de les poques lleis que ha fet el Parlament de Catalunya, com ha dit abans, tendre i jove.

És per tot això que nosaltres haurem de fer una moció, presentarem una moció en un sentit, en el sentit que voldríem que recollís també el que aquí el senyor Conseller ens fa plantejar.

No es tracta de renunciar, des dels poders públics, a fer aquesta tasca. De cap manera. Es tracta d'enfortir-la, de clarificar quin és l'objectiu d'aquesta tasca i de donar-li el control que en democràcia convé que tingui. Llavors nosaltres demanarem que el Consell Executiu derogui aquest Decret i que presenti a aquesta Cambra una regulació del tema, feta per llei, en què puguin constar el control i la intervenció i la participació de tot l'arc parlamentari en aquesta important tasca per la democràcia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA *(de l'escó estant)*: Des de l'escó, voldria oposar-me a aquesta interpretació del senyor Martín Toval, de pedagogia com a propaganda, i estic segur que tots els pedagogs que hi ha aquí a la Cambra, que són valuosos, rebutjarien aquesta definició. D'altre cantó, jo voldria dir que aquesta acció del Govern, en aquest sentit, no és més que una cooperació en allò que tots els ciutadans, totes les institucions del nostre país han de fer per a superar aquesta terrible deseducació cívica que sofrim, no per culpa nostra, sinó per causes alienes a la nostra voluntat. I, en aquest sentit, l'esforç s'ha de fer en tots sentits, i aquest instrument del Govern no és més que un de més, naturalment en compliment d'un deure que aquest Govern té, i que, posats a dir-ne els defectes —ningú no és perfecte, en aquest món; intentem entre tots plegats poder-lo perfeccionar—..., però sí que si el Govern no fes aquesta tasca, seria una deserció d'una de les seves moltes obligacions.

I el fet que el Govern no representi, no sigui un govern d'unitat nacional de tots els sectors del pluralisme polític del

nostre país no el desautoritza per a fer això, perquè si apliquéssim aquesta doctrina, estaria desautoritzat també a fer qualsevol cosa, fins i tot a fer una carretera, perquè es podria interpretar que la fa a benefici —i més d'una vegada s'ha dit, cosa absolutament falsa— d'amics del Grup de Convergència i Unió. Per tant, en aquest sentit i, no cal dir-ho, amb una absoluta afirmació que la nostra tasca de cap manera no es mourà ni es pot moure fora de l'enquadrament constitucional i estatutari en què ens hem de moure, crec que no hi ha la més petita possibilitat de tenir recels respecte a la nostra actuació.

Naturalment, la missió de l'oposició és oposar-se, i en aquest sentit el senyor Martín Toval ha estat plenament en el seu paper, com acostuma a estar-hi. Però, d'altre cantó, cal dir que aquest Govern està sotmès a un control estricte del Parlament, que accepta complagudament, i en aquest aspecte no voldrem pas defugir aquest control. D'altre cantó, si la moció, com és de suposar que es farà, té alguns pronunciaments en el sentit que el senyor Martín Toval ens acaba d'anunciar, evidentment estarem a la seva disposició per a contestar-hi.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la Resolució núm. 1, aprovada en data 3 de desembre de 1981

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, la Interpellació al Consell Executiu sobre la resolució número 1 del Parlament de Catalunya, aprovada en data 3 de desembre de 1981, interpellació formulada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a formular aquesta interpellació, té la paraula el Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyors Diputats, senyores Diputades, fa a la vora de tres mesos i una setmana aquest Parlament va prendre uns solemnes acords sobre la concertació autonòmica, acords que parlaven de la qualificació que els pactes autonòmics ens mereixien a nosaltres, de la necessitat de la retirada de determinats projectes legislatius, en concret de la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic del Congrés dels Diputats, dels criteris que, en tot cas, aquest Parlament considerava que s'havien de mantenir per a defensar les competències de l'Estatut, de la necessitat de tractar en aquesta Cambra —i encara estem pendents de fer-ho— el Projecte de Llei del Fons de Compensació Interterritorial de manera similar a la LOAPA i de la possibilitat de presentar-hi al seu dia recurs d'inconstitucionalitat.

Però en aquests acords n'hi havia un, el primer d'ells, que deia textualment: «El Parlament insta el Consell Executiu perquè, en el termini més breu possible, faci les gestions oportunes per a aconseguir del Govern de l'Estat l'impuls a negociacions i converses amb totes les institucions de govern autonòmic emanades dels Estatuts vigents i amb els partits parlamentaris d'àmbit estatal i/o autonòmic per a prosseguir el desenvolupament d'una política d'Estat per a les Autonomies.»

Som, repeteixo, a mesos de distància d'aquests acords, i nosaltres ignorem, fora d'una notícia —referència de premsa— de divendres passat —sembla que el Consell, en aquest sentit, i potser producte d'un bon sentit de control parlamentari va a toc de «pito» dels anuncis d'interpellacions i de preguntes en aquest hemicicle—, fora d'aquesta notícia de divendres passat, que diu que el Consell demanarà per escrit

—potser amb més solemnitat— notícia, informació sobre l'estat d'aquests acords; nosaltres ignorem quines gestions, segons deia la Resolució primera, la que encapçalava la Resolució votada per àmplia majoria, amb el suport del vuitanta-cinc i escaig per cent dels Diputats d'aquesta Cambra, entre ells els Diputats del Grup que donen suport a l'actual Consell Executiu, «en el termini més breu possible»... Ja sabem que en aquest Parlament la brevetat s'estira i s'arronsa segons la interpretació que un dia fins i tot ens va donar el Conseller de Governació d'allò que vol dir «immediatament». Al nostre entendre, hi ha una desproporció entre com el Consell Executiu i sobretot com destacats dirigents de Convergència i Unió parlen de les amenaces dels pactes autonòmics i les actuacions que ells generen per a fer cara a aquestes amenaces.

Sembla que hi ha un consens, també molt majoritari, no tant com aquell a què abans m'he referit, entre els Grups d'aquesta Cambra a qualificar els acords autonòmics de «molt greus per a l'autonomia». Val a dir que Convergència i Unió la gravetat d'aquests acords, l'ha anat alterant, segons, al nostre entendre, la major o menor receptivitat que ha donat al seu Grup o al seu Partit o a la seva Minoria a Madrid la Unió del Centro Democrático o el Govern de l'Estat. Però ara sembla que la cota, que ha tornat a pujar, està a molta gravetat. Nosaltres sempre hem cregut que són molt greus per al futur de les autonomies en l'Estat espanyol i, en concret, de l'autonomia de Catalunya.

És per això que demanem coherència. No demanem coherència a Convergència Democràtica o a Unió Democràtica de Catalunya, els dos Grups que donen suport al Consell Executiu, en aquest cas. Ara demanem coherència al Consell Executiu de la Generalitat. Demanem que hi hagi més pressa, quan es diu «en el termini més breu possible», per a utilitzar un dels mecanismes que, al nostre entendre, no ha estat utilitzat per a pressionar el Govern de l'Estat davant d'aquests pactes autonòmics. Demanem transparència en aquest punt. Demanem informació, que suposem que és un mínim dret que tenim els Diputats, si de debò representem, com ho acabem d'aprovar fa unes hores, políticament el poble de Catalunya, i si de debò aquí es genera un Govern i se l'ha de controlar.

Tenim una història llarga, de què podem parlar avui o més endavant, de converses i negociacions de Convergència o de Minoria Catalana amb la UCD a Madrid. Coneixem només el que la premsa n'ha pogut relatar, de vegades per declaracions oficials, de vegades per filtracions; sempre amb una relació bilateral, Convergència-Govern de la UCD, molt coherent amb un miratge que es vol crear a Catalunya i a què nosaltres, com ja hem fet i farem, ens oposarem: que Catalunya és igual a Convergència.

Una sèrie d'entrevistes més amunt, del President de la Generalitat amb el President del Govern de l'Estat, Calvo Sotelo, de les quals surten declaracions, com aquella famosa que el President de la Generalitat estava expectant. Potser encara està expectant, com qui espera un naixement, i no sabem amb quin sentit, amb quin sexe i amb quina direcció serà aquest naixement. Una darrera entrevista fa pocs dies: en la vinguda de Calvo Sotelo a Barcelona, de la qual el President de la Generalitat va dir que no volia parlar, que informaria la premsa. Que nosaltres ho sapiguem, encara no ho ha fet, i suposem que tenim dret a saber-ho fins i tot abans que la premsa, amb

tot el respecte als mitjans de comunicació, que també són presents ara en aquesta Cambra, a saber què va passar en aquesta entrevista respecte d'aquest tema, perquè suposo que, si els pactes són molt greus, si els pactes atempten contra l'autonomia, etc., se'n devia parlar —suposem—, i devia aprofitar el President de la Generalitat l'ocasió d'or de tornar a plantejar al President del Govern de l'Estat quin era el sentit de la Resolució del Parlament de Catalunya.

És per tot això que nosaltres hem presentat la interpellació al Consell Executiu demanant quines actuacions ha realitzat per acomplir aquella Resolució i quins han estat els resultats de la seva actuació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors membres del Parlament, el tema sobre el qual va recaure l'acord del Parlament del 3 de desembre del 81 és de la més gran importància i actualitat, i aquest Conseller que té l'honor de contestar, per encàrrec del Govern, aquesta interpellació comprèn molt bé que l'illustre Diputat interpellant i tota la Cambra tinguin el desig de saber quines han estat les conseqüències del dit acord, que, recordem-ho, va ésser pres quasi per unanimitat, amb només nou vots d'abstenció. Per això, i perquè és la nostra obligació, dins el que m'és possible intentaré de satisfer aquest legítim desig.

L'acord, com he dit, és del 3 de desembre. Doncs bé, dins el mateix mes hi va haver contactes amb el Govern de Madrid sobre aquesta qüestió, com n'hi ha constància en la premsa. Hem demanat repetidament, tant directament com indirecta, que hom renegociés els anomenats «acords autonòmics» amb les Comunitats Autònomes plenament organitzades, que llavors eren només la catalana i la basca, acords autonòmics amb les comunitats autònomes plenament organitzades, que llavors eren només la catalana i la basca i que ara, si amb la nostra insistència arribéssim a obtenir uns resultats, podrien ser també la gallega i, fins i tot, l'andalusina. Bé, com dic, fins i tot telefònicament, es va insistir, i al més alt nivell, en aquest sentit, i diverses vegades. Sento dir que els resultats no van ser gens encoratjadors, i cosa semblant va esdevenir-se amb el principal partit de l'oposició. A desgrat d'això, el 6 de març hi va haver una nova insistència i amb totes les característiques de més excepcional oficialitat i concreció, perquè el Molt Honorable President de la Generalitat va escriure a l'Excel·lentíssim Cap del Govern central en els termes següents: «Excelentísimo señor y distinguido amigo: En varias ocasiones te he planteado personalmente o por personas vinculadas al Consell Executiu de la Generalitat, el deseo no sólo del Gobierno de la Generalitat, sino también del propio Parlamento de Cataluña, de que se llevase a cabo una nueva discusión de los pactos autonómicos. Igualmente te he expresado en diversas ocasiones nuestro deseo de que se dé un nuevo impulso a la aplicación del Estatuto de Autonomía que últimamente, en varios aspectos, se halla considerablemente frenado. La respuesta del Gobierno ha sido siempre que los pactos autonómicos debían plasmarse en proyectos de ley, como el de la Ley de Armonización, cuya discusión y eventual modificación debía hacerse en el Parlamento. Sin embargo, la gran importancia de este tema,

no sólo para la autonomía catalana, sino, en general de toda la política autonómica española, me mueve a referirme nuevamente a la resolución aprobada por el Parlamento de Cataluña, en fecha 3 de diciembre, solicitando que los pactos autonómicos sean negociados de nuevo con la participación, esta vez, de todos los partidos con representación parlamentaria estatal o autonómica, y también de los Gobiernos de las comunidades autónomas con estatutos vigentes.

Conoces nuestra voluntad de participación en la vida política española, sobre todo en un tema que afecta claramente a la construcción del Estado de las Autonomías y al marco que dé competencias a la Generalitat. Es con este espíritu que, en nombre del Consejo Ejecutivo de la Generalitat, formulo nuevamente esta petición. Por supuesto que con esta petición no pretendemos hurtar la más mínima prerrogativa a las Cortes Generales, pero creemos que los pactos autonómicos constituyen un tema del que no es justo ni conveniente que la Generalitat de Catalunya quede prácticamente excluida.

Recibe el testimonio de mi consideración y afecto.

Cordialmente».

Bé, com veieu, doncs, això és una prova documental —si és que podem anomenar-la així— de la relació que hi ha hagut entre el Govern de la Generalitat i el seu President en relació amb aquesta qüestió.

No cal dir que en l'entrevista personal del mateix dia 6 a Barcelona, es va insistir en termes semblants, i també amb resultats que, almenys provisionalment, cal qualificar de negatius, sense que, però, la resposta hagi estat oficial. Ens diuen que l'acord ha d'ésser a nivell parlamentari, i nosaltres responem que no el defugim, però que, si hi ha hagut una negociació pre-parlamentària, i, per tant, extraparlamentària, sense nosaltres, és just que també n'hi hagi una altra d'igual índole amb nosaltres. Puc assegurar a aquest Parlament que hem utilitzat tots els mitjans disponibles en el sentit indicat per l'acord del Parlament, i que gairebé no hi ha hagut reunió de l'Executiu on aquest tema no hagi estat tractat. La impressió que tenim en aquest moment és que tant el Govern com el Partit Socialista han estat sensibles a la nostra acció, però potser no tant com nosaltres voldríem. No cal dir que continuarem lluitant per millorar la situació.

Quant a les valoracions, potser ja una mica al marge del punt 1 dels acords del Parlament, podem dir que hem arribat a acords generals i puntuals que considerem satisfactoris, perquè, si no els consideréssim així, no els hauríem admesos. Els traspassos estan, evidentment, frenats, però hi ha símptomes i anuncis autoritzats en el sentit que aquest aspecte pot millorar aviat. Recordem que fa poc hi ha hagut una important cessió de tributs. En qualsevol cas, estigueu segurs que continuarem treballant en el sentit implicat en la interpellació que estic contestant, i que ho hauríem fet, fins i tot si l'acord del Parlament del 3 de desembre no hagués existit; l'existència d'aquest acord i la quasi unanimitat amb què va ésser pres fan esperar que l'acció del Govern serà reforçada per la de tots els sectors representats en aquesta Cambra.

Moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ribó té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, lamentem que... Senyor Conseller, no en teníem constància, d'aquesta lluita tan ardida

del Consell Executiu per a millorar els pactes autonòmics, d'aquesta lluita telefònica; sembla que sí que tenen èxit en determinades negociacions extraparlamentàries, amb la UCD, com, per exemple, quan es distribueixen les Comissions al Congrés de Diputats i les seves presidències —sembla que, aquí, sí que se'ls escolta.

Ara tenim constància d'una carta de fa una setmana, de fa menys d'una setmana, del dia 6 de març, de fa cinc dies. Nosaltres voldríem exposar que als acords autonòmics hi ha diverses formes d'oposar-s'hi, i el motiu profund d'aquesta interpellació és poder constatar, una vegada més, que el nostre Grup té una concepció diferent de la que té el Grup que dona suport al Govern i al Consell Executiu, sobre com fer front als acords autonòmics. La virtualitat de la primera resolució del Parlament era anar a unes negociacions globals d'Estat, amb política d'Estat, perquè la posició subjacent en tota l'actuació del Consell Executiu, o en els apèndixs que coneixem a la premsa, via petites declaracions del President de la Generalitat, o via dirigents del Grup afí al Consell Executiu de la Generalitat, hi ha una idea de Catalunya que ha de ser l'única per a protegir dels afectes dels acords autonòmics. I més que Catalunya, l'actual Consell Executiu.

Miquel Roca i Junyent ho diu en unes declaracions: «nos contentamos con que no se toque el Estatuto, con una declaración en que se diga que la LOAPA no modifica el Estatuto, no altera el contenido estatutario». «Nos contentamos». Però no és només Miquel Roca i Junyent, és el mateix Jordi Pujol, que diu: «Que se reconozca el hecho particular y diferenciado de Cataluña. Cataluña es un caso aparte dentro de España». Aquí estem en diferència amb vostè, senyor Conseller. Per a nosaltres, no hi ha possibilitat d'escapar-se dels acords autonòmics amb una clàusula addicional que digui que no afecten Catalunya, com ho va intentar Minoria Catalana amb el Estatuto de Centros Docentes, que, després, el Tribunal Constitucional va invalidar. Això és una visió molt minsa i un enfocament molt reduït del problema autonòmic. M'estan dient des dels escons del Govern que era a requeriment del PSOE que el Tribunal Constitucional va donar el seu veredict contra aquesta Disposició Addicional. Jo li contestaria al Conseller —que en fa un diàleg molt viu, la qual cosa a mí m'agradaria que es pogués practicar més en aquesta Cambra— que l'important no és qui fa el requeriment, l'important és que la política de les autonomies o se soluciona per a tot l'Estat, graduant-les, segons les nacionalitats i les regions, però per a tot l'Estat, o no hi ha solució, i el particularisme d'un nacionalisme català localista no va enlloc en la solució del problema autonòmic. Aquest és el tema de fons, senyor Conseller. I, en aquest sentit el PSOE sí que els pot donar una lliçó quant a aquesta concepció d'una solució més global al problema.

Nosaltres constatem, doncs, que Convergència i que el Consell Executiu continuen amb l'enfocament particularista del problema, però aquest, que seria el debat polític sobre la qüestió, continua amb una desídia respecte al tema, desídia que òbviament té una façana de radicalisme i una actuació política molt minsa, perquè, senyor Conseller, m'admetrà que dir que continuarem lluitant ha de ser quelcom diferent del telèfon o d'una carta del 6 de març, a tres mesos de la resolució. Potser caldria quelcom més, per a utilitzar el verb «lluitar», per a fer front als acords autonòmics.

Molt agraït, senyor Conseller; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA (*de l'escó estant*): Només des de l'escó. Jo, naturalment reconec que el senyor Ribó és realment molt hàbil i en la seva panòpia té unes armes molt nombroses i nodrides, però voldria que ell mateix veiés que incorre en greus contradiccions; d'un cantó, tant ell com el seu Grup i altres Grups de l'oposició d'aquesta Cambra, ens critiquen perquè diem que fem constantment una confusió entre la Minoria Catalana i el Govern de la Generalitat, i la Generalitat sencera, i ara ell acaba d'incórrer en aquest mateix error, que nosaltres procurem eludir tan bé com sabem. Ara, cal tenir en compte, d'un altre cantó, que el senyor Ribó ens ha dit que nosaltres només utilitzem el telèfon i les cartes, quan jo acabo de fer, en la meua exposició, la indicació que el mateix mes en què es va prendre aquest acord del Parlament hi va haver unes gestions que van ser de tipus personal, no per telèfon ni per carta, que han estat reforçades i insistides cada vegada que n'hi ha hagut oportunitat, per telèfon, per carta. Hi ha hagut aquesta carta —ni cal dir-ho— oficial, solemne, que jo he tingut molt de gust de comunicar a aquest Parlament, i, que, com veieu, no era una carta per a donar-la a la premsa el primer dia que hi hagués una oportunitat, perquè llavors la cosa perdria categoria i, sense que la premsa s'hagi d'ofendre per això, comprendran que hi ha coses que, evidentment, no s'han de divulgar més que quan hi hagi una oportunitat o una ocasió.

En aquest sentit, doncs, voldria que, d'altre cantó, també, el senyor Ribó pensés que l'acceptació o la negociació d'una presidència d'una comissió a càrrec de la Minoria Catalana, que té la seva obligació de fer-ho, per a poder lluitar a favor de Catalunya des d'aquell lloc, també, té molt poca importància en relació, per exemple, amb l'actitud que aquesta mateixa Minoria Catalana ha pres en un afer tan important, que ens afecta tant, com és l'Estatut de València, el qual el senyor Ribó ha volgut ignorar, en aquest cas, per parlar només d'un afer com una presidència de comissió. En aquest sentit, doncs, jo voldria que, d'altre cantó, recordés que, si hi ha hagut una presa de posició completa, general, per a tot l'Estat, en matèria d'autonomies, aquesta és aquesta Llei de la LLOHPA que estem, precisament, intentant redreçar i corregir. I que, evidentment, Catalunya és un cas diferent del de molts altres indrets de l'Estat, és reconegut per la mateixa Constitució quan es parla de nacionalitats i de regions. Per tant, en aquest sentit, Catalunya, evidentment, necessita un tractament diferent dels que no creuen ésser —i probablement no ho són— més que regions i comunitats autonòmiques com a tals.

Em sembla que, després d'això, no cal que insistim més sobre el tema. Gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos

El Sr. PRESIDENT: Passem al següent punt de l'ordre del dia, la interpellació al Consell Executiu sobre el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, que formula el Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista.

Té la paraula el senyor Pere Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el menyspreu del Consell Executiu de la Generalitat respecte al Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos trenca amb una institució històrica que va ésser peça cabdal de la Generalitat republicana. El Consell fou creat per decret el dia 29 d'octubre de 1931, i, en el discurs de constitució, el President de la Generalitat, a més d'explicar-ne la gènesi, agrair l'acceptació dels nomenaments i assegurar que el Consell fruirà de tota la llibertat d'actuació i que serien respectades les seves decisions, va manifestar la seva voluntat de presidir-lo, per donar-li la importància de què havia de gaudir. Va ésser presidit per un President d'altura, i, com s'explicitava en l'exposició de motius, la seva funció essencial era la de realitzar l'estructuració docent i burocràtica de l'agricultura, tasca que es va dur a terme amb la participació dels elements interessats en aquesta riquesa. Ja sigui com a productors, representants d'entitats agrícoles, professors, tècniques, tècnics i algunes personalitats que, per llur actuació, s'han fet mereixedors del crèdit públic.

La forma de fer de l'actual Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya contrasta també amb el de la Generalitat provisional, del novembre de 1977 a l'abril de 1980, que sí que va enllaçar amb la línia històrica i eficaç d'un passat malauradament massa curt, i va crear, per decret, en data de 25 de setembre de 1978, el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, Consell que cal dir, en honor a la veritat, no ens va satisfer tampoc totalment, però que, com a mínim, ens situava en un punt on recollíem una gran experiència en el passat, per començar a caminar cap al futur. Tota aquesta manera de fer ha estat trencada per l'actual Consell Executiu de la Generalitat, que ha portat a terme la política còmoda, còmoda, aparentment, que tots coneixem: la de condemnar al silenci els representants dels professionals agraris. Fins aquests moments, i des de l'arribada al Govern de Convergència i Unió, el Consell no s'ha reunit mai, per una senzilla raó: el Conseller no el convoca, tasca que, pel decret de creació, li correspon. Es dona la curiosa circumstància que el senyor Conseller, en aquests moments, pertany al Consell dues vegades: una, com a President, pel fet de ser Conseller, i, una altra, pel fet de ser vocal nomenat en la Generalitat provisional. Sabem que el Consell, a més de les funcions de consulta i assessorament que se li adjudiquen en el seu decret de creació, desenvolupa un conjunt de funcions no institucionalitzades, però que es poden trobar en qualsevol tractat de Ciència de l'Administració o de Ciència Política, que són, entre altres, 1) Funció de mediació entre els interessos específics de sectors i grups socials, amb la qual cosa l'Administració pot decidir millor què és el que es considera l'interès social.

2) Racionalització de les decisions de l'Administració que obté informació de la realitat del sector, ja que aquesta Administració constata el grau de resistència de les decisions i les contrapartides necessàries.

3) Interessar les organitzacions representatives en les tasques de Govern, i en aquest cas els sindicats pagesos, les cooperatives, etc.

4) Democratitzar el procés de decisió, sempre i que es compleix tot un conjunt de condicions.

És per tot això que ens estranya la no convocatòria del Consell, encara més quan l'any passat es van destinar, en els pres-

supostos de 1981 de la Generalitat de Catalunya, una partida per al funcionament del Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, que no ha estat en cap cas utilitzada. És possible que vostès pensin que la millor manera de parlar ara amb el sector és enviar potser al cap de relacions agràries, el senyor Narcís Torrentó, a parlar amb qui convingui en cada moment. No és així; anteriorment he parlat de política fàcil, aparentment, ja que el que sembla fàcil en el present es converteix en molt difícil en el futur, ja que la forma més fàcil de governar és corresponsabilitzar els homes i dones que, d'alguna manera, han de beneficiar-se o col·laborar en les decisions últimes de l'Administració.

A Catalunya tenim, segurament, els millors empresaris d'Espanya, els millors pescadors d'Europa i, no ho dubtin vostès, tenim també els millors pagesos del món. Per tant, no hi ha cosa més fàcil que governar escoltant aquests pagesos per fer una política corresponsabilitzant-nos amb les decisions d'aquesta Administració.

Sentim profundament que el Consell Executiu no hagi fet ús d'aquest Consell, que té tradició històrica i feina eficaç realitzada. I nosaltres ens preguntem: és, potser, que no els interessa conciliar? És, potser, que no els interessa democratitzar l'Administració agrària de Catalunya? És, potser, que no els interessa donar participació als sindicats pagesos més representatius? És, potser, que ens volem castigar amb una Administració autoritària i de representativitat a dit? Els socialistes tenim el convenciment que el Consell s'ha de reunir de nou, entre altres coses perquè cal fer el poble, ja que el país ja fa molts anys que està fet.

Per tant, els socialistes preguntem quins són els motius que justifiquen la inoperància del Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, i quines previsions té el Departament per a garantir un eficaç funcionament de l'esmentat Consell?

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores, senyors Diputats, en el breu resum històric que ha fet el Conseller interpellant, és indiscutible que no hi ha... Perdó, perdó; he tingut un lapsus, ho pot ser. D'acord. Gràcies. (*Remor de veus.*) Repetiré, doncs, i tornaré a reemprendre la resposta.

En el breu resum històric que ha fet el Diputat interpellant, al qual jo no m'hi puc oposar perquè formava part de la meua resposta, ha oblidat una cosa essencial: l'agricultura i la ramaderia dels anys 31 estava molt lluny de l'agricultura i la ramaderia després de transcorreguts cinquanta anys. Aquesta diferència essencial fa que aquella antiga composició i aquella forma de marxar d'aquell Consell, en aquell moment, no sigui ja repetible. Ha fet referència també al Consell que hi va haver en la fase pre-autonòmica i del qual jo vaig tenir l'honor de formar part. Aquest Consell —que no va tenir pas massa reunions— es va fer en primer lloc perquè no hi havia un Parlament; en segon lloc, a la Generalitat hi havia un Govern unitari, que feia aconsellable, precisament, el funcionament d'aquest Consell, amb una determinada composició que responia més a les comarques catalanes que no pas a aquesta representació que, substancialment, ha volgut donar a entendre el senyor Diputat.

Malauradament, les migrades competències que en aquell moment es tenien feren que el Consell no tingués una gran acció, amb la qual cosa estem d'acord. Aprovat l'Estatut, celebrades les eleccions al Parlament i format el Govern, vaig creure convenient, per respecte a la nova situació, especialment del Parlament, no reunir-lo en un cert temps. També vaig plantejar-me si calia canviar la composició per a adaptar-lo a aquesta nova situació. Amb tot això, com sap molt bé l'illustre senyor Diputat, d'una banda, aquest és el primer any que el Govern de la Generalitat pot començar a decidir certes situacions que fins ara han estat compromeses per les transferències. De l'altra, hi ha hagut converses entre diferents Grups polítics per temes que ara no vénen al cas, on el Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos era un element d'aquestes. Pel primer motiu vàrem creure arribat el moment de posar-lo en funcionament, i per això el 18 de febrer d'enguany vaig proposar a l'Honorable President el nomenament dels seus membres, i pel segon, el Consell Executiu del dia 10 de desembre de 1981 ja va aprovar una modificació del Decret de creació, d'acord amb les esmentades converses mantingudes per a adequar-lo millor al moment actual. És a dir, es considerava essencialment el nombre dels seus components i l'extracció d'aquests, donant prioritat a les organitzacions agràries i a les cooperatives essencialment. Així mateix, i considerant allò que vós dieu, en ser el canal de mediació entre les actuacions de l'Administració autonòmica i les diferents forces socials, econòmiques i sindicals que actuen en el camp català, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, com sabeu bé, ha tingut reunions sectorials sobre qüestions puntuals —vi, porquí, flors, fusta, etc.— i altres i molts contactes amb sindicats, cooperatives i altres organitzacions. Aquesta mena de contactes pensem fer-los més freqüents i creiem que són molt important, especialment de cara a la Comunitat Europea i a tot el procés d'integració; i, fins i tot, després continuarem fent aquesta mena de contactes, ja que una sectorial, una taula oberta en la Conselleria d'Agricultura, està oberta a totes les forces socials i econòmiques que operen en el món agrari català.

Aquest ha estat el nostre criteri, aquest continuarà sent el criteri, la posada en marxa de bell nou del Consell amb la seva nova composició, però funcionant paral·lelament amb sectorials, ja que així ens ho demanen la moderna agricultura i la moderna ramaderia europea.

Res més. Senyor President, senyores, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ayguadé té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, evidentment que l'agricultura catalana ha canviat de l'any 1931 fins avui, i ha canviat, evidentment, des de la prehistòria de Catalunya, això és una cosa molt lògica. Ha canviat a millor en alguns aspectes i ha canviat a pitjor en alguns altres. Però hi ha una tècnica, un sistema que continua perdurant, que és el de parlar amb els que han de patir o beneficiar-se de les decisions de l'Administració, perquè comptant amb ells, corresponsabilitzant-los, es pugui fer una millor tasca de Govern i, sobretot, es disminueixi la conflictivitat al camp, que no s'augmenti.

Segona qüestió. L'acció del Consell en l'etapa provisional evidentment que no va ser tan important com ho havia de ser, per les migrades competències que en aquells moments hi

havia. Però jo, el que sí que li puc assegurar és que el sector estava molt més escoltat que en aquests moments. És possible que algunes sectorials hagin estat molt escoltades, o alguns sectors d'aquestes sectorials, i valgui la redundància, hagin estat molt escoltades. Però això és anar amb un model al camp més corporativista que, d'alguna manera, de representació sindical.

Jo també li voldria fer algunes consideracions sobre el que hauria de ser l'etapa moderna d'una agricultura de futur, una agricultura que és molt important; que en algunes regions i nacionalitats de l'Estat espanyol es fan creus que el nostre Parlament, que fins i tot la mateixa Generalitat de Catalunya, que els partits polítics donin tanta importància a l'agricultura, sent, teòricament, només un país industrial, perquè no se n'adonen que l'agricultura és peça cabdal per al desenvolupament econòmic d'un país com el nostre.

Ara bé, jo li voldria fer, ja dic, per tenir futur, per tenir una agricultura de futur, algunes consideracions, ja que vostè només ha parlat que es tornarà a reunir, però no ens ha dit, sí que ens ha dit amb alguns canvis, però no ens ha dit amb quins. I el Consell es pot posar en marxa. Ara bé, ha de tenir en compte que no ha de ser un conjunt de butacons o invitats de pedra, ni consells consultius que siguin tan sols uns consells legitimadors, que d'alguna manera donin la benedicció a allò que l'Administració diu. Han de tenir el dret de dir altres coses que el que diu l'Administració, encara que en últim moment, evidentment, el que decideix ha de ser el Conseller o Consell Executiu. La consulta i l'assessorament, que són el resultat extern d'aquesta tasca interna de negociació i mediació, que permet realitzar els consells consultius en els quals s'integren les forces socials més representatives que vertebran el país, necessiten un conjunt de garanties, unes regles de joc, sense les quals se subordina la participació dels sectors socials en ells integrats, i és per això que diem que no ens va satisfer del tot el Decret del 25 de setembre de 1978 de la Generalitat provisional. Aquest Consell ha de funcionar, però a més ha de funcionar amb les garanties necessàries que assegurin una participació real, no una participació fictícia, i perquè el Consell funcioni coherentment, democràticament, amb àmplia participació, cal dotar-lo, en primer lloc, d'autonomia, autonomia en les seves actuacions com a organisme de consulta, consulta que tenim la seguretat que ha de ser preceptiva, però no vinculant, en aquells reglaments, decrets, plans i programes, que pel seu caràcter general i polític condicionin decisions administratives posteriors. Autonomia també en la composició. Cal que hi hagi un grau d'autonomia pròpia de les organitzacions professionals més representatives en la designació dels candidats que després siguin lliurement nomenats pel Conseller. Però no s'hi pot posar gent de la Unió de Pagesos, per exemple, o d'un altre sindicat, que estiguin a prop tan sols del senyor Conseller, més, fins i tot, en alguns casos, que del mateix sindicat.

Dos. Cal dotar-lo també d'un sistema de publicació dels informes emesos, ja que sense el dret de publicar el resultat de la consulta, el Consell queda mut i és suplantat per la decisió última de l'Administració, amb la qual no té per què coincidir. Sense publicitat es pot manipular i obtenir una legitimació que sols podríem qualificar de forçada.

Tres. El Consell ha de ser un Consell capaç d'obtenir informació. Té un veritable dret a la informació per a millorar la

qualitat de les respostes a les consultes, i és per això que té dret a rebre informació de l'Administració, el dret a cridar experts exteriors i a gaudir d'un secretari. I sobretot jo li voldria dir que la Generalitat de 1931, pel que feia referència al Consell d'Agricultura, Ramaderia i Boscos, i a tot el que feia referència... — per exemple, el Parlament va tenir una gran tasca legislativa en tot el que era el sector agrari. Però és que, a més a més, la importància que es va donar a aquest Consell, presidint-lo el mateix President Macià en aquells moments, nosaltres pensem que, a més a més, era una altra: fixin-se si se li va donar autonomia, que ell mateix es convocava quan interessava al sector, ells mateixos, per decidir i dir-li al Conseller de torn què és el que els convenia, a aquell sector.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (*de l'escó estant*): Des de l'escó, senyor President, en primer lloc, contestar al semimenyspreu olímpic que ha fet de les sectorials, que nosaltres creiem tan democràtiques, n'estem plenament convençuts, perquè les hem viscudes; tan pràctiques i tan enormement de futur que molts dels bons resultats que estan aconseguint les agricultures i ramaderies europees es donen precisament per l'existència d'aquestes sectorials que, de punta a punta, que assentant al consumidor i arribant al productor, passant per l'industrial i el comercialitzador i totes les entitats intermèdies que puguin haver-hi, justifica l'existència d'aquestes i el seu bon èxit.

Resumint, una de les modificacions que s'ha fet en el Consell, puc dir-li que en l'article primer s'afegeix a l'apartat b) el següent: «Quan es tracti de programes d'interès general elaborats pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, serà preceptiu l'informe del Consell Assessor d'Agricultura, Ramaderia i Boscos. En qualsevol cas, els informes i els dictàmens del Consell no seran vinculants.»

Res més.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'Avantprojecte de Llei de transports de mercaderies d'àmbit estatal

El Sr. PRESIDENT: La següent interpellació és la que formula al Consell Executiu, sobre l'avantprojecte de Llei del transport de mercaderies d'àmbit estatal, el Grup Socialista.

Per al torn d'exposició té la paraula el Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyories, el tema d'aquesta interpellació és molt... Senzillament, jo voldria fer una descripció dels fets des de la nostra perspectiva —espero que després l'Honorable Conseller faci la seva—, i alhora fer la valoració que ens ha portat a formular aquesta interpellació al Consell Executiu.

Entre l'any 80 i 81 celebra una sèrie de reunions i treballs sobre la base d'un treball previ de la Direcció General de Transports de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, una sèrie de treballs, dic, a la Comissió de Transports de la Generalitat i al si d'una Ponència d'aquesta Comissió, per tal d'estudiar un possible projecte de llei de transports de

mercaderies d'àmbit estatal.

El tema ja d'entrada té una certa importància —introdueixo un parèntesi valoratiu— i és que la Comissió de Transports de la Generalitat, la Direcció General de Transports també, està treballant en un tema de projecció estatal, mentre que la Comissió de Transports i, per tant, l'alimentació que des de la Conselleria se li dona, no ha tocat cap tema que pugui ser tramès i objecte de debat al nostre Parlament, en l'àmbit de les nostres institucions —tanco parèntesi.

Per tant, s'està treballant durant els anys 80-81, el resultat és un projecte en el qual es recullen determinades esmenes —jo no entro ara ja en la valoració del contingut del text del projecte ni de les esmenes que es recullen. Ja saben les senyores i els senyors Diputats i, evidentment, ho sap el senyor Conseller, que la Comissió de Transports és una Comissió representativa de determinats sectors. Hi ha institucions de l'Administració local de Catalunya, hi ha institucions, associacions representatives del sector del transport a Catalunya: professionals, empresarials, sindicals... Doncs, bé, la filosofia que surt de la llei, diríem que és contestada per això que en llenguatge normal que jo utilitzo, perquè ho és —i no amb ànim pejoratiu de cap mena, pejoratiu per als que no se sentin així— en podríem dir les organitzacions i associacions progressives que s'oposen a aquesta llei, donat que les esmenes que es recullen en aquest projecte de llei després del treball de la Ponència i de la Comissió són, diguem, les dels sectors no progressius, per a dir-ho també d'una manera elegant. El sector del transport m'imagino que alguns de vostès el coneixen i saben que és un sector en què això de progressiu i no progressiu és prou detonant, diguem, eh? Jo he fet una descripció suau del que significa ser progressiu i no progressiu en el sector del transport. El tema diguem, és de *gangs*. Aleshores, fet aquest projecte de llei, surt aquest avantprojecte de llei de la Comissió. A partir d'aquesta reunió última de la Comissió, el 7 de juliol del 81, i fet el projecte, el Govern de la Generalitat sembla que el fa seu, malgrat aquesta oposició de determinats sectors, ja he dit que progressius. Dic que sembla que el fa seu perquè hi ha una publicació que diu Generalitat de Catalunya en la qual es diu projecte de llei —i «proyecto de ley», perquè com que s'ha de presentar a Madrid també, se suposa, la traducció ja és feta—, projecte de llei sobre el transport de mercaderies per carretera, que surt com a conseqüència o després d'aquesta sessió de la Comissió del 7 de juliol del 81.

Doncs, bé, posteriorment i el 12 de novembre del 81 —segons les meves dades— se celebra una altra reunió de la Comissió de Transports en la qual el senyor Director General de Transports, senyor Tosas, informa —informació contrastada per un important sector assistent, segurament progressiu, a aquesta Comissió, com a membres de dret que en són— en la que el senyor Tosas afirma —i segurament el senyor Tosas es va passar— tanco parèntesi: «El Govern de la Generalitat ha fet seu aquest Projecte i ha decidit que el presenti Minoria Catalana al Congrés de Diputats.» Això després ja no surt a l'acta —ja ho veurem després— perquè l'acta es redacta un cop ja se sap que ja ha estat presentada una interpellació aquí. Per què no? Coincideix. No faig relació de causa-efecte, simplement dic que els fets diuen que quan es redacta l'acta ja ha estat presentada aquesta interpellació aquí, no dic que per això en l'acta ja no consti que el senyor Tosas va dir això, en l'acta

consta ja després un genèric, en l'acta de la reunió del 12 de novembre simplement es diu: «es va informar sobre la tramitació donada a l'avantprojecte de llei de transports de mercaderies per carreteres» i no es precisa quina informació és la que es va donar. Ho torno a dir, els sectors: —cometes— progressius —tanco cometes— de la Comissió de Transports diuen que va dir això que jo he dit aquí.

Bé, el tema en tot cas és que el Grup parlamentari de Minoria Catalana presenta al Congrés de Diputats, en ús legítim de la seva iniciativa legislativa, un projecte de llei que són seixanta-sis fulls a màquina —espero que les senyores i els senyors Diputats i el senyor Conseller m'agrairan que jo no el compari, lletra per lletra, amb el publicat en groc per la Generalitat, però des de l'Exposició de Motius fins a l'últim article hi ha una identitat conceptual total i tres variables lingüístiques, segurament fruit de les necessàries correccions lingüístiques que sempre es fan en tot text.

Aquesta és la realitat dels fets des de la nostra perspectiva. Nosaltres entenem que això suposa, d'alguna manera dit amb paraules simples, segurament grosses, podria suposar l'autorització de l'Administració de la Generalitat com a oficina tècnica parlamentària del Grup Minoria Catalana al Congrés de Diputats. Sembla que no es distingeix bé on comença i on acaba la institució Generalitat de Catalunya i el partit polític que per la voluntat dels ciutadans de Catalunya i d'aquest Parlament, en aquest moment ocupa la institució de la Generalitat. Fins i tot podria pensar-se que és un cert frau a la bona fe de les associacions professionals, empresarials, sindicals, de les institucions de l'Administració local de Catalunya representades en la Comissió de Transports i que han collaborat en la redacció del dit projecte, criticant-lo i no essent acceptades les seves crítiques —o criticant-lo i essent acceptades les seves crítiques— però han treballat institucionalment per fer una llei al millor possible. És un cert frau —ho torno a dir— podria dir-se que és un cert frau a la seva bona fe que un treball fet institucionalment després tingui una utilització diríem que políticoprivada, o políticoinstitucional, és a dir, per un Grup concret, per un Grup polític concret, per un partit polític concret. El fet és més greu, si és que és cert, és que s'emfasitza d'alguna manera aquesta gravetat, si és que és cert que el Consell Executiu ha pres una decisió en aquest sentit, cosa que, evidentment no es pot provar —ni nosaltres volem que aquí es provi o no es provi. Les actes de les decisions del Consell Executiu del Govern són secretes, punt. Les decisions del Consell Executiu, no són conegudes pels seus debats interns, per les seves votacions internes i el seu reflex en acta, sinó per la seva operativitat, per la forma de posar-les en pràctica; de manera que si el Consell Executiu ha decidit crear la Subdirecció General d'Acció Cívica, posem per exemple, senyor Coll, doncs aleshores surt en el *Butlletí Oficial* i a mi no m'interessa el que hagin dit vostès en crear-la, a mi m'interessa el que diu el *Butlletí Oficial*, el *Diari Oficial de la Generalitat*. En aquest cas, a mi no m'interessa tant que el Consell Executiu parlés, sobre si Minoria la presenta això, que ho signi Miquel Roca o no..., no m'interessa el que vostès varen parlar allà. No. El que m'interessa és que s'ha presentat i té segell de registre del Congrés de Diputats, i és idèntica a l'elaborada en la Comissió de Transports de la Generalitat de Catalunya. Aquest és el fet.

Dic, no obstant això, que es podria emfasitzar la gravetat

del fet si el que va dir el senyor Tosas en aquella reunió del 12 de novembre del 81 és, efectivament, cert.

Aquestes són, en definitiva, les raons de fets i les raons de valoració d'aquests fets que han conduït el nostre Grup, han decidit el nostre Grup a fer aquesta interpellació que és, en el fonamental, jo diria —i amb això acabo la seva exposició— una interpellació als modes i estils de treball del Consell Executiu de la Generalitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de resposta, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, em temo que seré llarg perquè malgrat —i ho lamento— que el senyor Martín Toval...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller (*rialles*), normalment té dret a deu minuts.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, però és que malgrat que el senyor Toval, amb una gran exquisitesa, com és proverbial, ha posat l'èmfasi en els aspectes formals, diria jo, de la problemàtica que l'ha portat aquí a fer aquesta interpellació. A mi m'agradaria, de totes maneres, anar més al fons i, per tant, això demana —i per això ho demano jo a la Presidència— que les actes, per exemple, que s'han alludit aquí es llegeixin senceres, no en part. Que, per exemple, els acords o desacords es llegeixin sencers. Que, per exemple, es llegeixin sencers aquí també —i no pretendré tampoc llegir el text groc, per dir-ho així— els dos textos grocs, els dos textos grocs que ses senyories han rebut dues vegades i que són diferents. Dues vegades l'han rebut, dues vegades l'han rebut, i, per tant —és clar, imagini's vostè que jo llegís dues vegades aquest text, això seria, imagini's vostè, doncs vostè ha dit els articles que té, és clar, seria complicat. De totes maneres, senyor Martín Toval —després anirem al fons de la qüestió—, miri, jo només li voldria dir històricament, li dic també amb tota la cordialitat i amb tota la simpatia: les esmenes a un decret llei que vostè i jo vam firmar, vam firmar, vam votar quan erem parlamentaris a Madrid, un decret llei que vam aprovar vostè i jo a una llei molt positiva, a un decret llei molt positiu, respecte a la participació en el consum de la gasolina, decret llei presentat pel Grup de Unión del Centro Democrático, defensat pel senyor Cañellas, en aquells moments també Diputat a Madrid, van ser unes esmenes fetes, entre d'altres, per —les esmenes a aquest decret llei— van ser —i que evidentment no van sortir a la llum pública— fetes pels serveis tècnics de l'Ajuntament de Barcelona, van ser fetes, en part, per un servidor i van ser fetes també per persones i serveis tècnics de l'Ajuntament de Madrid, concretament de la Delegació d'Hisenda. Per tant, és evident que, fixi's vostè —contestant una mica la pregunta— on comencen i on acaben els serveis tècnics, i on comencen i on acaben els gabinets de consulta o els *staffs* dels Grups parlamentaris. És evident que tots els Grups, tots els Grups parlamentaris en un moment o altre utilitzen la gent que és per coneixement directe de la matèria en els llocs claus de responsabilitat i d'execució. No anem més lluny. No anem a Madrid, anem aquí. La llei, per exemple, de reciclatge d'aigües, ¿sap amb qui la vaig discutir, jo? ¿sap amb qui la vaig discutir, quan

la vam, més o menys consensuar i va sortir pràcticament per unanimitat, amb el seu Grup? La vaig discutir amb tècnics, amb tècnics de la Corporació Metropolitana que assessoraven els Diputats del seu Grup i ho vaig trobar, escolti'm, del tot lògic, i les esmenes presentades pel seu Grup d'alguna manera eren, en fi —Catalunya és un país molt petit i aleshores ens coneixem tots, no?— però, és clar, sabíem molt bé qui les havia fetes, qui no les havia fetes, etc. Per tant, és evident que en el sentit aquest que vostè em plantejava: els serveis tècnics on acaben, on comencen..., és evident que en aquest sentit certament existeixen aquests vasos comunicants, difícilment separables.

De totes formes, la interpellació que vostès fan avui jo em pensava, sincerament, que també havia quedat contestada —i així figura en el *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* del dia 29 d'octubre del 81, número 77— en una pregunta que van formular exacta que la seva interpellació, que la va formular el senyor Celestino Sánchez, en aquell moment com a portaveu o com a representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya. De fet, jo llavors vaig contestar una mica la història que ha fet vostè, és a dir, amb una diferència, —tampoc no la llegiré, vostès tenen el text, ja li repeteixo, número 77, 29 d'octubre del 81, ho poden seguir— amb una diferència: la vocació inicial de la gent que va començar a reunir-se des de la Direcció General de Transports i després en la Comissió de Transports de Catalunya, no va ser fer una llei nova de transports de mercaderies per a l'Estat, la intenció no va ser aquesta. El que sí que li hagi d'admetre és que molt aviat la gent que treballava aquest tema es va adonar que, certament, el tipus de matèria que es volia anar a normativitzar, el tipus de legislació que s'anava a fer era, per la mobilitat mateixa del mateix sector de transports, entrava molt fàcilment en el que, en l'article 149 de la Constitució, en els números 20 i 21, realment, aquells célebres «sens perjudici» que vostè coneix tan bé com un dels redactors de l'Estatut, en els que les competències exclusives, en el 9.15 de l'Estatut, ens venien, d'alguna manera, emparades o emmarcades, ho repeteixo, per l'article 149 de la Constitució.

I és evident que, en aquest sentit, sí que es va pensar de dir: «bé, és difícil, és difícil, certament, fer una llei de transports de mercaderies que sigui acotada només en el marc estricte del que és la Comunitat Autònoma de Catalunya.»

De fet, aleshores, el que passa a partir d'aquesta concepció, que es pensa, es comença a pensar que certament hi haurà o s'haurà de fer, o que la Llei que s'està elaborant tindrà una influència genèrica per a tot l'Estat, per a tot l'àmbit estatal, és també una sèrie de fets.

I, aleshores, jo sí que vull llegir, diguem-ne, les actes, el que consta en les actes, aprovades, senyor Martín Toval, que no ho ha dit, aprovades també pel sector «progressiu», tanco cometes; és a dir, el sector progressiu aprova el que diuen les actes, no el que el senyor Tossas digui o deixi de dir, que no figura en les actes. El que val, per a mi, que no assisteixo a les reunions, és quan llegeixo en l'acta el que tots els senyors han aprovat. I aleshores, senyor Martín Toval, el text del Projecte de Llei sobre transports de mercaderies —deixo la història del 80 i tot plegat— s'analitza i es va sotmetre a la consideració del plenari de la Comissió de Transports de Catalunya el 7 de juliol de 1981, després, evidentment, d'haver estat analitzat

per la Ponència tècnica de mercaderies de l'esmentada Comissió.

En aquesta acta, en la qual s'expliquen —per qui presidia la reunió, el senyor Director General de Transports— exactament tots els motius pels quals aquesta Llei presenta un tipus determinat de mesures o en pren unes altres, etc. I, evidentment, l'acta acaba dient el següent: «Els senyors presents agraeixen les explicacions donades per la Presidència, produint-se tot seguit un viu debat, en el qual varen intervenir diversos senyors vocals assistents, especialment els senyors Corellano, Ferrer i Peñarroya, Ferrer i Valls, Tomás Gómez i García, Sanchís, Alvarez Torras, Vilalta, V. Costa, etc., fent-se observacions sobre diversos aspectes de l'avantprojecte de llei, i formulant-se suggeriments i precisions respecte a altres punts de la tan esmentada disposició, les quals són degudament contestades pel senyor Tossas i Vicens, fent ressaltar que moltes de les preocupacions exposades hauran de ser desenvolupades i detallades pels reglaments complementaris que, necessàriament, s'hauran de promulgar» —excuso un tros de l'acta que parla d'una objecció del senyor Fortuny, en aquells moments representant de la RENFE—, «finalitzat aquest debat, diversos senyors vocals exposen la seva opinió contrària a l'esmentat Projecte de Llei, mentre que d'altres ho fan a favor. El senyor President agraeix totes les seves observacions, objeccions i manifestacions i el sentit constructiu de les seves intervencions, que reflecteixen el sentit d'aquest alt òrgan consultiu, i que seran degudament sotmeses al senyor President i Conseller de Política Territorial i Obres Públiques per tal que pugui prendre la resolució que estimi més adient amb els interessos dels transports a Catalunya.»

Aquesta acta, en la qual no es diu res, per tant només es diu a qui se sotmetrà aquest Projecte de Llei, va ser aprovada en sessió plenària de la Comissió de Transports de Catalunya del dia 12 de novembre de 1981. En el plenari d'aquesta Comissió de Transports de Catalunya, del 12 de novembre de 1981, va tornar-se a tractar el text del Projecte de Llei de Transport de Mercaderies per carretera, i el seu tractament fou recollit en l'acta aprovada pel ple de la Comissió de Transports de Catalunya el dia 11 de desembre de 1981, amb el text següent: «La presidència informa sobre la situació i tràmit de l'avantprojecte esmentat, el qual, tal com es va acordar en la darrera reunió, i amb els criteris exposats pels senyors vocals en contra i a favor del citat avantprojecte, va ser elevat a la consideració de l'Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques perquè li doni la tramitació que cregui més adient per als interessos del transport a Catalunya.»

En la mateixa reunió de l'11 de desembre, i donada la discrepància de tots els grups representats en el si de la Comissió de Transports de Catalunya, es decideix —senyor Martín Toval— de prosseguir les reunions en Ponència per llimar aquells aspectes del Projecte de Llei en els quals no hi havia acord de la Comissió de Transports, reunions que s'han mantingut amb la presència voluntària dels membres de la Comissió de Transports de Catalunya, que han volgut formar-hi part, i sota la presidència del Secretari de la Comissió de Transports de Catalunya. El que es va tractar en el ple del dia 11 de desembre de 1981 es recull en el projecte d'acta que ha de ser aprovat, si s'escau, en el proper plenari de la Comissió, previst per al dia 16 de març de 1982, i que diu, textualment: «Com a

continuació del que es va tractar sobre aquest assumpte, en les darreres reunions, i a l'objecte de poder tenir un millor i més ampli coneixement dels criteris sustentats pels diferents sectors respecte a l'avantprojecte de llei de transports de mercaderies per carretera, la presidència proposa de tenir noves reunions amb l'assistència dels senyors vocals més representatius d'aquest sector, perquè sota la presidència del senyor Secretari puguin recollir i formular els suggeriments més adients respecte a aquest important avantprojecte de llei.»

Queda palès, per tant, que, en cap moment, pel que consta en les actes, el Director General de Transports i Vice-president de la Comissió, tal com ho recullen les actes aprovades —ho repeteixo, aprovades per tots els sectors, els que vostè en diu «progressistes» i els que no són tan «progressistes»—, en el sentit que el Consell Executiu a proposta del Conseller es decidís presentar el Projecte de Llei de transports de mercaderies a Madrid a través del Grup parlamentari de la Minoria Catalana. Enlloc, no diu això; enlloc, no ho diu; cap acta no ho diu.

I a mi m'estranya, senyor Martín Toval, que aquests sectors progressistes, si això s'hagués dit, no ho haguessin fet constar en l'acta. A mi m'estranya. A mi m'estranya. En tot cas van cometre un gran i greu error, perquè aquesta sí que seria una prova important amb què avui vostè hauria pogut venir aquí.

Manifestacions, d'altra banda, que en el seu cas, les del Director General, si fossin certes, haurien estat del tot improcedents, com vostè ha dit, donat el secret que empara les reunions del Consell Executiu, el qual, en cap moment, n'ha fet referència informativa, fent saber que s'hauria pogut prendre un acord com el que s'esmenta en la interpellació formulada pel Portaveu del Grup Socialista.

Tanmateix queda clar, a través d'aquestes actes de la Comissió de Transports de Catalunya, que no es dona —i ho subratllo— per tancat el text del Projecte de Llei sobre transport de mercaderies per carretera, i, així mateix, el Consell referma la seva preferent voluntat que totes les disposicions que el Consell endegui amb vocació de ser aplicades al conjunt de l'Estat espanyol siguin vehiculades pel Parlament de Catalunya, tal com està previst en la legislació vigent, no obligatòriament, però tal com preveu la possibilitat la legislació vigent en l'actual Estatut.

Tanmateix cal dir que el Projecte de Llei editat, els dos Projectes de Llei, senyor Martín Toval —no és que siguin massa diferents, tampoc ara no li haig de dir que són radicalment diferents, és molt clar, un estava pensat exclusivament, exclusivament parla del Parlament de Catalunya, parla de la Comunitat Autònoma, es refereix bàsicament a les transitòries—, aquest Projecte de Llei sobre el transport de mercaderies per carretera va ser exposat a l'opinió, és a dir, va ser editat i posat, diguem-ne, a l'opinió pública en general i, per tant, tots els Grups polítics han tingut la possibilitat d'utilitzar-lo, qualsevol d'aquests, com a fet no s'ha de confondre en cap moment amb la vinculació directa o indirecta de l'Executiu.

Jo, el que crec, senyor Martín Toval, i em penso que l'important, podríem dir-ne, de la seva descripció dels fets, els fets —actes firmades i aprovades per la gent—, diguem-ne, que en un moment determinat la Minoria Catalana presenta una Llei que s'hi assembla o que en alguns aspectes —vostè diu que literalment— és el mateix, el presenta a Madrid, jo li haig de dir que això a mi no em fa ni fred ni calor. Els treballs de la Comis-

sió —així ho acorda, i així figura en els acords de la Comissió de Transports de Catalunya— continuen; aquest Parlament tindrà notícies de l'avantprojecte, que es vol continuar tirant endavant, i espero, espero que amb la col·laboració de tots vostès, aquest Parlament pugui, a través dels mecanismes que el seu Reglament té, presentar, aquesta assemblea, a Madrid el Projecte de Llei per a presentar-lo a la Mesa del Congrés dels Diputats.

Res més, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyories, i senyor Conseller, jo estic convençut, senyor Conseller, Honorable senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, que el Grup municipal de Convergència i Unió farà tots els possibles per a criticar el mal ús que es faci, pels qui actualment governen l'Ajuntament de Barcelona, de les institucions públiques de l'Ajuntament.

Però no és aquest el joc. Vostès, vostès ja ho saben fer, ja ho fan, al carrer, als diaris, i, a més, a l'Ajuntament de Barcelona. Molt bé, perfecte. Si existís, efectivament, una acció d'aquest tipus, nosaltres, des d'aquí, hem de dir, com a Grup Socialista, que les rebutgem tant com altres que es puguin fer des d'altres nivells institucionals de Catalunya.

Amb el benentès que li haig de dir dues qüestions, dues acotacions a les seves afirmacions, diguem, d'extensió d'aquesta problemàtica a la resta de Grups i, en particular, l'esment fet al Grup Socialista.

Les esmenes votades per vostè i pel qui els parla, i m'imagino que per altres Diputats del Grup de Minoria Catalana i del Grup Socialista al Congrés dels Diputats, eren esmenes fetes, ja d'entrada, no amb voluntat partidària, sinó amb voluntat institucional, i de conjunt de Grups, ja que, com a mínim, dues tendències coincidíem en aquest treball, com a mínim. Fetes en una llei que afectava els ajuntaments, i particularment el de Barcelona i el de Madrid, particularment el de Barcelona, més, encara, com vostè ho sap, que el de Madrid; fins i tot, per tant, el tema té una altra panoràmica. Acotació acabada.

Esmenes a la Llei d'Aigües Residuals, per exemple, de la que vostè ha parlat. Espero que el senyor Conseller de Política Territorial i Obres Públiques no negui el dret al ciutadà de Catalunya, expert en aigües, a ser del partit que sigui i, després d'acabar la seva tasca en la institució corresponent, dedicar-se a assessorar el seu partit. Espero que no li negui aquest dret fonamental de la persona, previst en la Constitució. Ho espero.

És clar, és que a la millor existeix la concepció que, si s'és funcionari i s'està en un servei, no convé que se sigui d'un partit, o almenys de determinats partits; convé que se sigui només d'un. Però aquest és un altre tema.

Les actes. D'acord, jo ja he dit abans que en les actes no hi consta —vostè n'ha fet lectura. No ha fet lectura— per allò que cadascú llegeix el que li interessa— d'una part d'una acta en la qual el senyor Sanchís demana que consti en acta el que no hi constava, i que consti en acta la seva argumentació de per què s'oposava —per exemple, i que consti que jo no conec el senyor Sanchís—, que no hi constaven les argumentacions que ell havia donat en contra d'aquest Projecte. Però, en fi, no faig cap cas del tema perquè no té massa importància. Per què no té massa importància? Perquè l'important no és —i ho he

dit en la meua intervenció inicial, vostè segurament tenia preparada la seva intervenció sense tenir en compte aquestes afirmacions meves—, jo no he dit que l'important aquí sigui que el Consell Executiu hagi decidit o no, perquè ni ho sé ni vull saber-ho, perquè no tinc dret institucional a saber-ho, perquè el debat del Consell Executiu és secret, i jo no demano aquí que se'm digui què debaten vostès en el Consell Executiu. Jo estic valorant una conducta, no un debat intern, i la conducta, senyor Conseller, és que el Projecte de Llei, l'avantprojecte de llei, aquest llibre —perquè l'altre és molt anterior i és una altra cosa; és el projecte inicial, és una altra cosa—, és assumit pel Consell Executiu —ho espero, ja que s'edita amb peu d'impremta «Gràfica Levantina» i «Generalitat de Catalunya», punt. Espero que en properes edicions —si és que són de la seva Conselleria, perquè aquí no es diu de quina Conselleria són— pugui demostrar-se que són efectivament de la Generalitat de Catalunya, però del Consell Executiu, si us plau, perquè del Parlament no ho són.

Aquesta publicació no és del Parlament, i la Generalitat de Catalunya convé que ens acostumem a pensar que som tots plegats, també, aquestes fraccions de l'oposició. També el Parlament, per tant, no és el patrimoni del Consell Executiu i encara menys del Grup de Convergència i Unió. I, per tant, quan s'editin, que s'editin bé. Però aquesta edició es fa i després és presentat el projecte per Minoria Catalana. Aquesta és una conducta, aquesta és la conducta que es valora. I fet per qui, aquest projecte? No, miri, no per uns assessors del Partit de Convergència i Unió, no per uns assessors tècnics o experts de la Conselleria X, no, no, per una Comissió de Transports, òrgan consultiu —vostè ha remarcat aquest fet, consultiu— en el qual hi ha representades moltes institucions de Catalunya, molts sectors socials de Catalunya, que han elaborat un projecte, que han treballat en aquest projecte, del qual fa ús patrimonial i exclusiu Minoria Catalana. No dic que vostè en sigui culpable, que vostè sigui responsable perquè l'edició s'havia adoptat en Consell Executiu. Dic que si el Consell Executiu és Convergència i Unió i Minoria Catalana és Convergència i Unió, aquí es pot pensar que hi ha una certa complicitat, en aquesta acció, i no estic dient sinó que això convé que no passi. Vostè em diu «no, no, el Consell Executiu ha decidit» —i m'ho ha llegit vostè aquí— «que preferentment aquestes coses han de ser presentades pel Parlament de Catalunya». Doncs bé, però el fet és que jo llegeixo també que Minoria Catalana, a través del Portaveu, Miquel Roca i Junyent, de Convergència i Unió, o de Convergència —no sé si és d'Unió, em sembla que no, de Convergència, però, per tant, integrat en el paquet Convergència i Unió—, presenta la Llei. Aquesta és la realitat dels fets aquesta conducta és la que es valora. I aquesta conducta és la que nosaltres entenem rebutjable —senyor Conseller, li parlo perquè parlo a tot el Consell Executiu, no al senyor Conseller Cullell, al Consell Executiu en el seu conjunt—, rebutjable, i que com a responsable d'aquest treball convé que canviï. Que vostè em diu «també es fa això en aquell altre lloc», que també canviï, i vostès utilitzaran, si és que allà ha de canviar, fórmules adients perquè canviï.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I

OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, miri, senyor Martín Toval, quan jo li dic «això també es fa allà», a mi em sembla una mala defensa, això. Jo no dic «això també es fa allà i per tant nosaltres ho fem bé». No dic això. És que si ho hagués trobat malament allà també ho hauria dit. El que dic, senyor Martín i Toval, el que dic és de les grans dificultats, de les grans dificultats, perquè vostè se n'adoni, de les grans dificultats que hi ha en un moment determinat de separar el que és un tècnic que està al servei d'una institució determinada, sigui ajuntament, sigui diputació, sigui corporació metropolitana, sigui una Direcció General determinada... Que aquest tècnic, quan surt, vostè diu «es canvia el barret i es posa el barret d'un altre, un altre tipus de barret», no aprofiti, és a dir, d'alguna manera no serveixi. És a dir, com s'evita que aquests vasos comunicants quedin tallats. És evident, jo no critico gens ni mica les esmenes, per exemple, fetes en el Decret-lei cèlebre de potenciar la hisenda dels ajuntaments a través de les dues pessetes de la gasolina, etc., en la qual van participar diferents tècnics. Jo crec que això no és criticable, senyor Martín Toval, jo no ho critico, no ho he dit aquí per criticar-ho. Crec que es va fer una tasca positiva, i crec que va ser una tasca ben feta el fet que tècnics de l'Ajuntament de Madrid i tècnics de l'Ajuntament de Barcelona, i... (*expressió inintelligible*), i particularment jo, doncs, també intervinguéssim en la redacció d'aquestes esmenes.

Segon punt, senyor Martín i Toval, vostè és molt hàbil. No em faci dir el que no he dit, no em faci dir que jo dic que els funcionaris no poden ser membres de cap partit ni que a partir de les vuit del vespre no poden fer esmenes, entre altres coses perquè fixi's una cosa, senyor Martín Toval: és dona la casualitat que vostè s'ha equivocat, vostè ha pensat de seguida en qui tenim allà. No, doncs s'ha equivocat, perquè la persona que va fer una esmena sobre les aigües pluvials, concretament, que també havien d'entrar dintre del que era el cànon de depuració de les aigües, resulta que és un funcionari de la Corporació Metropolitana de Barcelona que és militant d'un partit que no és el seu. Ja veu, ja veu. I, per tant, és evident que de cap manera jo no li haig de criticar el fet que aquestes persones facin això, sinó que el que li vull dir és que és molt natural, és molt natural, que la Corporació Metropolitana com a tal i que el Grup Socialista com a tal d'alguna manera s'assessoressin en els tècnics que té d'aigües en la Corporació Metropolitana per tal de presentar unes esmenes que segur que van millorar el projecte de llei de la depuració d'aigües.

Una altra cosa que em sembla que no queda prou clara, senyor Martín Toval, en la seva exposició. L'avantprojecte de llei, no el fa la Comissió de Transports de Catalunya, que quedi clar això, ni la Ponència, senyor Martín Toval, ni la Ponència de la Comissió de Transports de Catalunya elabora el projecte de llei. El projecte de llei s'elabora en la Direcció General de Transports, i es consulta en ponència i en el ple de la Comissió de Transports de Catalunya, però l'elabora la Comissió de Transports de Catalunya, perquè els altres organismes són organismes consultius als quals es porta un text ja articulat per tal de veure quines són les discrepàncies, per tal de veure quines són les coses que es poden realment consensuar.

Aleshores, l'altra cosa és que ens ha fet aquí un discurs el senyor Martín Toval, que semblava que me l'hagués copiat. No li demanaré drets d'autor, senyor Martín Toval, del que jo

vaig dir al senyor Celestino Sánchez respecte a això de la Generalitat, de qui és la Generalitat. Si llegeix en el número 77 del *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya*, veurà que jo començo dient que la Llei no ha estat editada per la Generalitat, perquè la Generalitat som tots, sinó per la Direcció General de Transports del Departament de Política Territorial. Aquesta és la meva declaració, senyor Martín Toval, i aquesta és la declaració del Consell Executiu, i admeto que pot ser un error, és un error d'impremta que esmenarem, senyor Martín Toval, que esmenarem. Però les declaracions que valen, les que es fan des d'aquesta tribuna, senyor Martín Toval, diuen que això és una publicació de la Direcció General de Transports del Departament de Política Territorial.

Aleshores, vostè diu que jutja la conducta. Però, és clar, és una conducta que no sap, perquè diu que la conducta que vostè critica o criticaria és la conducta del Consell Executiu que hagués dit «aquest projecte de llei l'accepto, o el faig meu, i el passo a la Minoria Catalana». Però vostè, això, diu que no ho sap. Per tant, quina conducta està jutjant vostè? La conducta del que no sap. Com s'atreveix vostè, senyor Martín Toval, una persona tan experimentada com vostè, a fer judicis sobre coneixements que no té? Si vostè diu que no sap el que passa en el Consell Executiu, per què aleshores jutja una conducta que no sap? Això no és seriós. Aleshores, senyor Martín Toval, de tota manera el que sí que li dic, i això sí que va «en serio» (*rialles*), és el fet que la Comissió de Transports de Catalunya continuarà treballant en el Pla d'Aigües de la Comissió de Transports de Catalunya perquè aquest avantprojecte de llei pugui ser presentat en aquest Parlament i perquè, a través dels procediments que assenyalava el Reglament d'aquest Parlament, del qual s'ha dotat aquest Parlament, pugui, espero, ser presentada a la Mesa del Congrés del Parlament dels Diputats de Madrid.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

Preguntes amb resposta oral

Pregunta al Consell Executiu sobre la convocatòria de places de la Conselleria d'Ensenyament

El Sr. PRESIDENT: Passem ara al darrer punt de l'ordre del dia, les preguntes amb resposta oral. La primera d'aquestes preguntes és la que formula al Consell Executiu sobre la convocatòria de places de la Conselleria d'Ensenyament el Diputat senyor Albert Planasdemunt, del Grup parlamentari de Centristes. El senyor Planasdemunt té la paraula.

El Sr. PLANASDEMUNT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, seré molt breu perquè tothom està cansat ja d'ocupar aquests escons després d'una tasca de tres dies.

La meua pregunta és formulada especialment per sentir-me home de comarques, i considero que el sistema que ha emprat el Consell Executiu a través de la seva Conselleria d'Ensenyament a l'hora de fer unes convocatòries perjudica la gent que viu fora de Barcelona, fora de l'àrea metropolitana. He dit que seria molt breu i em remetre als fets, perquè així serà. Aleshores, em remeto únicament i exclusivament a la pregunta que es formulava: per quina raó la Conselleria d'Ensenyament no posa les seves bases a la publicació, que això arribaria a tots

aquells que poguessin estar interessats a optar a una plaça, en el concurs d'una plaça? Els estalviaria d'haver de venir a Barcelona a mirar en el tauló d'anuncis que hi ha —segons es manifesta aquí, en les diverses ordres que tinc de convocatòria— al carrer d'Aragó o de Sant Honorat, o allà on calgui, per a veure quines són les bases, per a saber si és dintre de la seva capacitat, per a veure a què s'han de regir per a poder optar a aquest concurs.

Amb tots els respectes, per tant, formulo la pregunta següent: no creu el Consell Executiu que seria més correcte incloure en les convocatòries el programa i el contingut de les proves exigides?

Gràcies, senyor Conseller; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Departament d'Ensenyament fa convocatòria pública per mitjà del *Diari Oficial de la Generalitat* de les places de les diverses categories administratives, subalternes, administratius, col·laboradors tècnics, caps de negociat, etc., vacants del Departament. Aquestes convocatòries es fan d'acord amb el que disposa l'article sisè del Decret d'Organització i Competències dels Òrgans dels Departaments, del 18 de setembre de 1978, i s'ajusta més a l'esperit de la Llei de Mesures Urgents sobre la Funció Pública, aprovada pel Parlament de Catalunya i desplegada reglamentàriament en ús de la facultat que la Disposició Final Primera de la dita Llei atorga al Consell Executiu pel Decret 166/1981, de reglamentació parcial de la Llei 4/1981, del 4 de juny, de Mesures Urgents sobre la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya. Si en la convocatòria no s'especifica el tipus de proves que han de superar els candidats —i aquesta és una norma que no afecta només el Departament d'Ensenyament, sinó que afecta altres Departaments de la Generalitat— és a causa de la gran quantitat de disposicions legals que ha de publicar el *Diari Oficial* i de la necessitat d'agilitzar al màxim la publicació d'aquestes. El *Diari Oficial de la Generalitat*, a diferència del *Butlletí Oficial de l'Estat*, només té una publicació mensual i bimensual. El fet que el tipus de proves a realitzar en cada cas, si la plaça és per als serveis centrals de Barcelona, només es publiqui a Barcelona es justifica perquè es fa difícil pensar que optarà per presentar-se a una plaça vacant dels serveis esmenats una persona que resideixi en un lloc massa allunyat de la nostra ciutat. En canvi, sempre que les places convocades a concurs i proves selectives corresponen a algun dels serveis territorials, es publiquen les bases, a més, en el tauler d'anuncis de la Secretaria General Tècnica i també al tauler d'anuncis dels Serveis Territorials corresponents. No obstant això, ja que no és possible d'incloure en les convocatòries que es fan per mitjà del *Diari Oficial de la Generalitat* el tipus de proves que hauran de superar els candidats, per les raons que he donat abans, és a dir, per la limitació del *Diari* i per la poca periodicitat amb què surt, he donat ordres perquè d'ara endavant es doni a tots els Serveis Territorials i Oficines Gestores del Departament d'Ensenyament el tipus de proves que en cada cas hauran de fer els sol·licitants d'un lloc de treball al Departament d'Ensenyament. És a dir, a partir d'ara, no solament es publicaran àdhuc les que es convoquen a Barcelona als Serveis

Territorials, sinó que aniran a tots els altres Serveis Territorials i també a les Oficines Gestores. I també he disposat que siguin enviades les bases de les proves a totes aquelles persones que ens ho sollicitin, si viuen en una localitat a la qual no hi hagi ni Serveis Territorials ni Oficines Gestores del Departament.

Jo crec que amb aquestes dues mesures que he disposat que es facin, que és que les proves es publiquin també als Serveis Territorials i a les Oficines Gestores i que s'enviïn per correu als qui ho sollicitin, jo crec que amb això he intentat de donar una resposta a aquesta indubtable inquietud del senyor Diputat.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Planasdemunt desitja replicar o repreguntar?

El Sr. PLANASDEMUNT (*de l'escó estant*): Sí, des de l'escó, senyor President, si m'ho permet, agrair a l'Honorable Conseller d'Ensenyament l'explicació que ha donat, l'esforç que ha fet per poder complaure aquesta pregunta. Però jo li voldria dir, senyor Conseller, que crec que això no és suficient, crec que seria molt millor que es fes una mica més d'esforç i es publicuessin les bases al *Butlletí Oficial*. No crec que això representés gaires quilos més de paper a l'any, i amb les despeses que portem, amb el pressupost que té la Generalitat, crec que això ho podria assumir perfectament i donaríem un millor servei a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER: Sí, el que jo dic al senyor Diputat és que jo portaré aquesta sollicitud al Consell Executiu per tal que s'intenti de complaure el senyor Diputat. Per part meua, comptarà amb el meu vot favorable.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció
a la vila de Cardedeu d'una edificació destinada a mercat*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la pregunta següent, que és la que formula al Consell Executiu sobre la construcció a la vila de Cardedeu d'una edificació destinada a mercat el Diputat senyor Francesc Vicens, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. El senyor Francesc Vicens ha comunicat a la Presidència que per a la formulació d'aquesta pregunta seria substituït per un altre Diputat del seu mateix Grup, el senyor Josep Fornas. El senyor Fornas té la paraula.

El Sr. FORNAS: Senyor President, no sé si l'Honorable Conseller d'Obres Públiques, que és qui m'ha de respondre..., el volen avisar?

Senyores i senyors Diputats, Honorable senyor Conseller, els antecedents de la pregunta que formulo provenen de la divisió de parers entre ciutadans de la vila de Cardedeu per la construcció d'un mercat en el denominat Camp de la Rectoria. Els fets són els següents —els passaré breuissimament—, i són uns fets entre els que el volen i els que no el volen. L'enfrontament s'ha produït, diguem-ne, amb una certa violència fins i tot, amb manifestacions, amb pintades, amb octavetes, amb articles i declaracions en publicacions i a la ràdio, i, en darrer terme —i això és lamentable— amb la interrupció de les obres —és lamentable que s'hagi hagut d'arribar a aquest punt—, la qual cosa n'ha impedit la continuïtat durant unes setmanes.

Cal dir que sembla —i n'estem convençuts— que el Camp

de la Rectoria ha estat utilitzat popularment durant més de trenta anys per a tota mena d'actes públics, actes populars, de caràcter i ús cívils. És evident que la població ha considerat que aquest espai constituïa ja part del seu patrimoni d'ús. D'altra banda, també s'esdevé que la parròquia va decidir de modificar aquesta situació amb la permuta dels terrenys per a edificar un mercat a canvi d'un centre parroquial adjunt a la rectoria.

Se'ns ha fet arribar —i ho tinc a mà— diversos documents, escrits de protesta, i, com sigui que en alguna d'aquestes protestes s'invoquen preteses il·legalitats, i que el seu Departament, senyor Conseller, té per missió vetllar per l'observança de la llei en matèria urbanística, desitjaria que en els termes de la pregunta que li he formulat em pugui respondre si s'han complert tots aquests requisits de la legalitat urbanística vigent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller té la paraula de seguida que tingui a mà els documents necessaris.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor President, perdoni, però no trobava les notes. Prego que m'excusi també el senyor Fornas, perquè havia sortit fora un moment.

Miri, senyor Fornas, pel que consta a la Direcció General d'Urbanisme, hi ha una llicència de construcció donada per l'Ajuntament el 18 del II del 82, que havia estat sol·licitada el 16 de desembre de 1981. Vull dir-li que hi ha un recurs de reposició contra la concessió d'aquesta llicència, del 23 de febrer del 82, interposat per l'Associació la Unió de Cardedeu, que no ha estat contestat —cal que li faci avinent que el recurs de reposició és a l'Ajuntament, i en això nosaltres no hi entrem encara. El mercat és en construcció sobre sòl escripturat a nom de l'Ajuntament, i provinent de la parròquia, obtingut per la societat adjudicatària del mercat, a través d'un concurs que preveia l'adjudicació al guanyador de la concessió del mercat, que s'ha fet per cinquanta anys, amb la particularitat que revertirà després a l'Ajuntament la seva explotació. El solar es troba en sòl classificat com a urbà i qualificat com a comercial en el Pla General Vigent, aprovat definitivament el 16 de març de 1971. Hi ha una revisió del Pla General, en marxa, que ha complert el tràmit de l'article 125, en exposició pública de l'avanç de pla, el juny del 81, i es troba pendent d'aprovació inicial. En aquest Pla, el solar del mercat es qualifica com d'equipaments. No hi ha hagut, tanmateix, suspensió de llicències en el sector de referència. No s'ha apreciat, en la inspecció realitzada, cap infracció urbanística. Li haig de dir amb tota sinceritat que la inspecció realitzada ha estat com a conseqüència de la pregunta formulada pel Diputat senyor Vicens, ja que vostè sap que, d'ofici, els serveis de disciplina no tenen prou gent per a poder realitzar les inspeccions que caldria. Però, arran de la seva pregunta, sí que s'ha formulat aquesta inspecció, i el que em comuniquen els Serveis de Disciplina Urbanística és que no s'ha apreciat infracció urbanística de cap mena. Sembla que l'oposició, pel que diuen els serveis d'urbanisme, a la construcció del mercat prové d'altres motius que, en tot cas, els estrictament urbanístics. El tràmit d'activitats classificades, que depèn de la Comissió del mateix nom i que està adscrita al Departament de Governació, no s'ha portat a terme perquè la seva presentació és prèvia a la llicència d'obertura, que encara no ha estat sol·licitada pel mercat.

Això, senyor Diputat, és el que consta en la documentació que té la Conselleria i el que avui li contesto aquí al Ple.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat vol replicar o repreguntar?

El senyor Fornas té la paraula.

El Sr. FORNAS: Bé, el senyor Conseller ens diu que s'han complert tots els requisits.

És evident que en la falta de sol·licitud de l'expedient d'activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses es pot sol·licitar, una vegada construït, l'edifici, però també és evident que, en aquest cas, que era una concessió, s'hauria forçat temeràriament aquesta construcció, havent-hi abans una oposició de l'opinió pública.

D'altra banda, en el recurs de què ha fet esment el senyor Conseller, és evident que hi ha —almenys s'hi indica— una infracció en allò que s'anomena «usos incompatibles i prohibits», i la inadequació del tipus d'ordenació. En tot cas, jo, el que demano és que, si hi ha deficiències de procediment que no afecten la seva Conselleria, és evident que la pregunta és feta al Consell Executiu i, per tant, els altres Departaments hauran també de veure si hi ha algun incompliment per aquesta banda. Això, ja ho vetllarem.

Però, en tot cas, jo, el que sí que desitjaria és que quant a aquest recurs que hi ha interposat a l'Ajuntament —i el senyor Conseller sap molt bé que el seu Departament, en tot cas, té l'obligació de seguir-lo—, esperem també que li doni tot el suport i les garanties perquè es compleixi la Llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja afegir alguna cosa?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (*de l'escó estant*): Des de l'escó, senyor President, i només per a ampliar, pel que fa referència a altres Departaments, les informacions que també tenim.

És el fet que la titularitat de l'edifici passarà a ser municipal i l'adjudicatari tindrà la concessió de l'explotació en règim administratiu del mercat per un període de cinquanta anys.

En aquestes operacions, en no haver-hi hagut cap cessió de terrenys de part de l'Ajuntament, no s'hi precisava autorització superior de cap mena, llevat de les que es puguin derivar, si s'escau, de la qualificació urbanística dels terrenys afectats, competència de la Direcció General d'Urbanisme el dia que s'aprovi el Pla que és en revisió.

Pel que fa a la llicència d'obertura —tant la d'obres com la d'obertura correspon a l'Ajuntament—, com li he dit abans, ha de tenir la qualificació del projecte de part de la Comissió Territorial d'Indústria i Activitats Classificades de Barcelona, en aquest cas. No hi ha constància que s'hagi, no ha entrat, per dir-ho així, a la Comissió Territorial d'Indústria i Activitats Classificades aquesta petició.

Si bé necessàriament s'haurà de fer, però s'ha de fer, en tot cas, abans que entrin en funcionament, com li he dit. En cas contrari, és evident que la Direcció General de l'Administració Local haurà de requerir a l'Ajuntament perquè en el termini d'un mes ho dugui a terme, i, si no ho feia, podria donar lloc a la suspensió de l'activitat.

Pregunta al Consell Executiu sobre què ha fet i pensa fer a fi que els drets dels impositors de la Caixa de Crèdit Mutual quedin salvaguardats

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la darrera de les preguntes, que és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Joan Hortalà, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre què ha fet i pensa fer a fi que els drets impositors de la Caixa de Crèdit Mutual quedin salvaguardats.

Té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

el Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb aquesta pregunta, i amb la seva contestació, s'acaba aquest Ple, relativament llarg en durada, però sobretot dens en contingut. Per tant, seré breu, molt breu.

En síntesi ajustada, el que plantejo en aquesta pregunta és el següent: Primer. La Caixa de Crèdit Mutual ha fet suspensió de pagaments amb un actiu de 2 203 milions de pessetes. Segon: aquesta suspensió de pagaments afecta 5 300 petits impositors i empreses cooperativistes. Tercer: aquests impositors i aquests cooperativistes, tenim nosaltres la certesa que, almenys comparativament, es troben amb una certa desprotecció. Quart: el fet que es parli de desprotecció cooperativa no vol dir, ni de bon tros, que des d'aquí es demani la no responsabilitat, si és que hi són, de les accions que es puguin haver comès pel que fa a la marxa dels corresponents afers d'aquesta Caixa de Crèdit Mutual. Cinquè: el Govern de la Generalitat, d'acord amb l'Estatut, té unes competències, exclusives en uns casos, concurrencials en uns altres —article 9.21, exclusiva en tema de cooperatives; article 10.3, pel que fa a la legislació i execució en la intervenció d'empreses; 10.4, també pel que fa a la legislació i execució sobre l'ordenació del crèdit, i 12.6, d'acord amb l'ordenació de l'activitat econòmica general i de la política econòmica de competència exclusiva sobre Caixes d'estalvis. Sisè: se'ns pot dir que aquest no és un tema de competències, sinó un tema de recursos. I aquesta és la qüestió. Vuitè: si es tracta d'enfocar el tema, no com un tema competencial, sinó com un tema de mitjans, haig de fer avinent a aquesta Cambra que nosaltres creiem que hi ha dues vies alternatives per a donar una solució adequada a aquest problema. Punt següent, punt nou: o que s'estableixi un diàleg institucional per a incidir sobre el sector del crèdit català, perquè no rebi pressions alienes al que signifiquen els interessos d'aquest sector amb referència concreta a les imposicions dels ciutadans de Catalunya, o bé que, d'una manera concreta, també es faci observar, i, a la vegada, aplicar, dins del nostre territori, mesures que s'han aplicat a la resta de l'Estat o a institucions que tenen les seves seus centrals fora del territori de Catalunya, un conjunt de mesures que, en definitiva, donen la solució, ara com ara viable, a aquesta mena de problemes que es presenten.

Per tot això, la pregunta concreta que fem al Consell Executiu és la següent: què s'ha fet i què pensa fer el Govern de la Generalitat a fi de trobar alguna solució que permeti que els drets dels impositors de la Caixa de Crèdit Mutual quedin salvaguardats, almenys en la mateixa proporció que ho han estat els d'altres institucions que han passat per circumstàncies semblants?

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per contestar la pregunta té la paraula

l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el tema de la Caixa de Crèdit Mutual és un tema angoixós perquè afecta molta gent, gent que ho necessita, gent que ha perdut els seus estalvis, treballadors, entitats laborals, etc. Malauradament, em temo que no és l'únic, ni serà l'únic més endavant; la situació financera pateix també de la crisi que tots coneixem.

La pregunta que se'n fa, naturalment, en certa forma ja l'ha resposta el senyor interpellant quan ha dit que no és tant un tema de competències, sinó de recursos. És també un tema de competències, però és un tema de competències en el sentit que no es pot assumir tot alhora, que la Conselleria ha previst, des de fa ja uns mesos, la creació d'una Direcció General de Política Financera amb una Subdirecció de Mercats i una altra d'Entitats, que això necessita un mínim de personal, que això està previst en els pressupostos de l'any 82 i que creiem que ho podrem posar en marxa. De totes formes, el que és clar és el que diu la pregunta, concretament quan es refereix a «Què ha fet i pensa fer el Govern de la Generalitat a fi de trobar una solució que permeti que els drets dels impositors de la Caixa de Crèdit Mutual quedin salvaguardats almenys en la mateixa proporció que ho han estat els d'altres institucions que han passat per circumstàncies semblants?»

Sobre això jo haig de dir que les altres institucions que han passat per circumstàncies semblants no tenen més que una fórmula, que és el Fons de Garantia. El Fons de Garantia és una mena d'assegurança mutual, en la qual els bancs i les institucions de crèdit, d'una banda, i el Banc d'Espanya, d'una altra, aporten, a parts iguals, uns diners que serveixen per a garantir els dipòsits fins a una determinada quantitat —un milió i mig de pessetes. Les cooperatives no són incloses en aquesta fórmula, no han pagat les seves quotes quan funcionaven, com no ho ha pagat la Caixa de Crèdit Mutual i, per tant, no poden participar d'aquesta fórmula ara per ara.

Què hem fet nosaltres? Quan nosaltres vam saber per primera vegada, el juny de l'any passat, que la Caixa anava per mal camí vam demanar al Banc d'Espanya una inspecció. Quan hem vist que això continuava i que la inspecció, doncs, sí, havia produït uns resultats que revelaven que les coses anaven malament, hem demanat la intervenció. I finalment, quan la cosa ha acabat en una suspensió de pagaments estem intentant aconseguir trobar una entitat que pugui ajudar la Caixa de Crèdit Mutual, en el sentit d'adquirir actiu i passiu, amb el benentès que el passiu puja, aproximadament, a 500 milions de pessetes per sobre de l'actiu, de manera que això és el que en l'argot financer se'n diu el forat, 500 milions.

Possibilitats. Relativament poques, però n'hi ha una, que és que una Caixa d'Estalvis assumeixi el passiu i l'actiu d'aquesta Caixa de Crèdit Mutual. Això, de totes formes, té un inconvenient, i és que la Caixa de Crèdit Mutual té oficines fora de Catalunya, oficines a Mallorca, concretament, i això, d'una banda, planteja un tema de competències sobre si tenim nosaltres facultats sobre aquesta Caixa, suposant que les haguessim exercit i que no hi hagués el problema que dèiem abans. Però sobretot el que hi ha és un Decret de 20 de desembre del 79, que diu que no podrà entrar una Caixa en una altra zona que la pròpia, si no és que es posa d'acord amb les Caixes d'aquella zona. A Mallorca, que és on hi ha aquestes dues ofi-

cines de la Caixa de Crèdit fora de Catalunya, hem d'obtenir l'acord de les dues Caixes que allà treballen en terreny propi.

Al Ministeri vam fer unes gestions amb el Banc d'Espanya que van fracassar perquè ens van passar al Ministeri d'Economia. Hem fet unes gestions allà també sovintejades, per escrit, de paraula, amb visites, etc. Fins el 4 de març no hem rebut la resposta del Director General de Política Financera dient que no està disposat a canviar l'ordre del 20 de desembre del 79, però que està disposat a no posar dificultats de cap mena si aquesta fórmula és acceptada per les Caixes mallorquines, és a dir, si la Caixa catalana que podria comprar la Caixa de Crèdit s'entén amb les Caixes de Mallorca, el Ministeri no hi posarà cap dificultat, i això és fonamental perquè la Caixa que sembla estar-hi interessada, aquí a Catalunya, està interessada en la Caixa del Crèdit Mutual precisament perquè té aquelles oficines a Mallorca, de manera que no hi ha la fórmula fàcil de dir: doncs, les oficines de Mallorca que segueixin un camí, i la resta aquí. No. L'única possibilitat que hi ha hagut fins ara ha estat que es pogués adquirir una presència fora de la demarcació catalana.

Per tant, doncs, el que hem fet és tot això. Fins fa poc no hem tingut una llum verda del Ministeri d'Economia, i el que es tracta ara és d'aconseguir, s'està gestionant, ho estem intentant pressionant de la millor manera que sabem, es tracta d'aconseguir que les Caixes de Mallorca no posin dificultats que una Caixa catalana absorbeixi la Caixa de Crèdit Mutual amb les seves oficines mallorquines.

Resultat: la veritat és que en aquest moment jo no puc anticipar quin pot ser. Fa poc temps hi havia bones possibilitats, ara no sé si n'hi ha tantes; en fi, es fa el que es pot i, en definitiva, doncs, em temo que no tinc gaire res a afegir al que acabo de dir, amb l'esperança que sigui una explicació satisfactòria per al senyor Hortalà.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a replicar o repreguntar, té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, he dit que volia ser breu i em veig obligat a tornar a pujar a la tribuna per..., no és repreguntar ni replicar, senzillament observar.

Senyor Conseller, moltes gràcies per la seva explicació. El tema dels pressupostos i del personal és un tema que pot preocupar el senyor Conseller, ho entenc perfectament, però que no incideix d'una manera directa sobre aquesta qüestió. Tampoc el Fons de Garantia —i per això no l'hem citat en la nostra pregunta—, perquè el Fons de Garantia, òbviament, no pot legalment afectar o aplicar-se sobre aquest tipus de problemes.

La qüestió de fons, l'ha plantejat correctament el senyor Conseller. És el Decret d'expansió, el Decret del 20 de desembre del 79, el que, des d'un punt de vista de l'ordenació general de l'economia i de la política econòmica i de la política monetària de l'Estat, pot afectar aquest tema. Aquest és un punt.

L'altre punt és el tipus d'incidències, de regulacions, que la Confederació Espanyola de Caixes pugui fer sobre aquest problema i sobre les Caixes confederades, particularment les catalanes, que és un tema en què possiblement caldria una intervenció institucional per no limitar les opcions que volen les Caixes de Catalunya. Però, en fi, aquest és un tema també co-

lateral. Per a nosaltres el que és substantiu d'aquest problema és el següent: hi ha una Caixa, sembla ser, catalana, interessada a adquirir, en les condicions que sigui, la Caixa de Crèdit Mutual, actiu i passiu de la Caixa de Crèdit Mutual, fent-se seu el forat i intentant arreglar el problema. I aquesta Caixa no pot acabar d'aconseguir aquesta operació —que almenys donaria una via de sortida als petits impositors i a les empreses cooperatives, és a dir, a tots els afectats— perquè, d'acord amb el Decret abans citat, això comportaria una expansió territorial cap a Mallorca, i a Mallorca —diu la Direcció General de Política Financera— no s'hi pot anar si les Caixes de les Illes no hi estan d'acord. En el fons de la qüestió hi pot haver, certament, un punt de vista legal a tenir en compte i un punt de vista voluntarista a tenir en compte.

Però és que n'hi ha una altra, de solució. I és que una Caixa catalana ja té sucursals a les Illes: llavors que sigui aquesta Caixa la qui realment incorpori —dic jo, i no em voldria pas immiscir en aquests grans afers financers d'aquesta gran Caixa—, però que sigui aquesta Caixa, mitjançant el diàleg que el Govern pot exercir, que sigui aquesta Caixa la que realment adquireixi la Caixa de Crèdit Mutual. I llavors el Decret de 20 desembre del 79 ja no s'haurà d'aplicar, no s'introduirà una nova Caixa a les Illes. Els senyors de la Confederación Española de las Cajas de Ahorros no tindran res a dir-hi; el Director General de Política Financera quedarà assegut a la seva butaca, i la Caixa que ja hi té sucursals, doncs, senzillament les ampliarà, però no hi haurà una Caixa nova.

Crec que és una manera de poder resoldre aquest problema, és una manera de poder-lo resoldre. Certament que no es pot obligar a cap institució de crèdit a actuar en contra del que la mateixa institució vol i creu adequat en defensa dels seus interessos, que òbviament són la defensa dels interessos dels seus impositors, però és una via. Jo la suggereixo al senyor Conseller, humilment, perquè, si fos possible, arreglaria el problema, i si no ho fos, i havent-hi una altra Caixa interessada, doncs, un diàleg institucionalitzat, ben pensat —pel que sembla ja ha estat fet a Madrid en el Ministeri d'Economia, Ministeri d'Hisenda—, ben pensat, ben institucionalitzat amb les dues Caixes que actuen en aquests moments a les Illes, doncs resultaria que una per ser d'aquí ja es té la seguretat que

hi haurà el cinquanta per cent del sí, només es tractaria de buscar el restant cinquanta per cent de l'altra Caixa.

I per acabar, senyor Conseller, només afegir que tot aquest tema —tema certament lamentable, fruit d'una conjuntura depressiva, d'una crisi econòmica que no acaba de trobar solució—, només afegir, senyor Conseller, que en el tema aquest de les Caixes —tema complicat que un dia o un altre aquesta Cambra, en funció de les competències que té, haurà de tractar, no aquest tema concret, sinó el de les Caixes en general, el del sector del crèdit i particularment de l'estalvi en general, d'una manera més àmplia, més exhaustiva—, només afegir que seria bo que, plantejat aquest problema, des de la Conselleria d'Economia i Finances també es fessin esforços; i em consta que ja se n'han fet, però seria bo reiterar-los perquè la Federació de Caixes d'Estalvis de Catalunya tingués un pes més important, no competitiu, però sí complementari i dins del nostre territori autònom, en relació amb el que suposa per a tot l'Estat la Confederación Española de Cajas de Ahorros.

Moltes gràcies, senyor President; senyor Conseller, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (*de l'escó estant*): Sí, jo només volia fer un petit comentari addicional en el sentit que, efectivament, crec que la solució es pot trobar, sobretot pel camí d'aquesta Caixa que desitja les sucursals de Mallorca, perquè això entra dintre del seu programa i això entra dintre de la seva *desiderata* econòmica, la seva planificació econòmica, i el que s'ha d'intentar és que les Caixes de Mallorca s'hi avinguin, cosa que sembla possible.

D'altra banda, l'altra via, que és la via que no tindria dificultats legals perquè l'altra Caixa ja té sucursals a Mallorca, aquesta té un greu inconvenient, i és que, a aquesta Caixa, no li interessa l'operació, i si cada vegada que una Caixa o una institució de crèdit fes suspensió de pagaments les Caixes que tenen sucursals a Mallorca se n'haguessin de fer càrrec, aviat hauríem tancat totes les institucions de crèdit de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, afortunadament hem acabat ja el darrer punt de l'ordre del dia.

S'aixeca la sessió.

(*Manquen dos minuts per a un quart de tres del migdia.*)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer núm.

telèfon població.....

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia..... de..... de.....

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data..... de..... de 198 envia

per..... núm. la quantitat de..... pessetes
(gir / taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 2.500 pessetes. Número solt: 60 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona-15.

Dip. Leg. B-27.966-80.